DUMITRU CORNILESCU

CE-MI MAI LIPSESTE

Stephanus
EDITURĂ CREŞTINĂ

Dumitru Cornilescu

Ce-mi mai lipseşte

CUPRINS:
Despre autor.3
Prefaţa.5
Ce-mi mai lipseşte.7
Plinătatea.14
Mâini întinse.21 înşelăciunea păcatului.28
Orice ispită poatefi biruită.33
Dumnezeu şi încercările noastre.38
Ce ne trebuie.43
Drumul spre ţintă.49
Temniţa sufletului nostru.55
Să-L cunoaştem.61
Iertare deplină şi gratuită.70
Cât de adâncă e credinţa noastră.19
Costă.89

Despre autor.

Cu privire la viaţa lui Dumitru Cornilescu şi lucrarea lui pentru Dumnezeu, s-au scris foarte puţine lucruri: o biografie propriu-zisă nu s-a tipărit încă în ţara noastră şi este puţin cunoscută prodigioasa lui lucrare pentru Domnul. Aceasta se pare că a fost dorinţa lui. Niciodată n-a ţinut să-şi etaleze darurile, ci, mai degrabă, a căutat să îndrepte privirile oamenilor spre Dumnezeu Care l-a binecuvântat şi i-a dat harul să "pună" Biblia într-o bună limbă românească – cel mai măreţ dar oferit neamului său.

S-a născut în anul 1891 în judeţul Mehedinţi, tatăl lui fiind învăţător, iar bunicii preoţi. A făcut studii teologice pe care le-a absolvit în anul 1916, fiind numit preot la Huşi. In acelaşi timp, episcopul Nicodim i-a dat învoire şi însărcinare să împlinească dorinţa unor fruntaşi ai teologilor vremii şi a prinţesei Raluca Calimachi-Cantacuzino de a face o nouă traducere a Bibliei în limba română. În anul 1921, noua traducere Cornilescu, realizată la Stănceşti – Botoşani, a fost tipărită în tipografia Gutenberg la Editura Societăţii Evanghelice Române, traducere care astăzi, după 70 de ani de la apariţie, a

devenit clasică, fiind folosită de către toate confesiunile creştine din ţară şi totodată cea mai cunoscută şi răspândită.

Dumitru Cornilescu, la numai 30 de ani, a realizat una dintre cele mai grele lucrări dintr-o viaţă de om: traducerea şi tipărirea în întregime a Sfintei Scripturi.

"Cel mai harnic dintre teologii tineri pe ogorul scrisului creştinesc", cum îl caracteriza în anul 1922 o autoritate a vremii, Dumitru Cornilescu se remarca, nu numai prin capacităţi intelectuale deosebite şi aptitudini strălucite pentru limbi străine, ci, mai ales, prin dorinţa sinceră şi râvna neobosită de a ridica moralitatea şi de a întări credinţa poporului în Dumnezeu. Aceasta l-a făcut să trudească din greu scriind şi traducând diferite lucrări de învăţătură creştină. "împărăţia lui Cristos", "Evanghelia, ca temelie a vieţii", "Chestiuni vitale", "Suntem nemuritori" la care se adaugă, după întoarcerea la Dumnezeu.

— Fapt petrecut în timp ce traducea Biblia – "Viaţa în Cristos", "Ce să fac ca să fiu un adevărat creştin", "Ce înseamnă viaţa predată în slujba Domnului", "Taina puterii în viaţa creştinească", "Viaţa lui George Muller", revista de zidire sufletească "Adevărul creştin", precum şi zecile de tratate prin care, în cuvinte simple, explica oamenilor calea mântuirii, sunt dovezi incontestabile care fac din Dumitru Cornilescu o mare personalitate, un dar deosebit pe care Dumnezeu l-a făcut ţării noastre.

La puţin timp după tipărirea Bibliei, vremuri de strâmtorare l-au silit să-şi schimbe domiciliul. După peregrinări prin Anglia, Germania şi Franţa s-a stabilit în Elveţia unde a lucrat pentru Dumnezeu până la adânci bătrâneţi. Aici, în Elveţia, a întocmit şi cugetările ce sunt cuprinse în cartea de faţă, pe care le recomandăm cu toată dragostea publicului cititor.

Prefaţă (la ediţia germană)

Cu mare bucurie am citit aceste predici în manuscris. De aceea, mă bucur că acum au apărut şi tipărite câteva dintre ele. Mărturisesc că eu însumi am fost binecuvântat prin ele şi cred că şi alţi cititori vor a vea parte de aceeaşi binecu vânt are.

Aceste predici ne pun înainte Evanghelia curată-o veste bună pentru sufletele amărâte şi apăsate, aşa că cei întristaţi şi cei apăsaţi pot fi în vioraţi. Dar şi cei care sunt nepăsători sunt treziţi prin Cuvântul lui Dumnezeu, iar cei şovăielnici sunt întăriţi. Căci cititorul acestor predici se simte, pe de-o parte, pus personal înaintea lui Dumnezeu, care pătrunde adânc în inima omenească, iar pe de altă parte este în vitat să ia din plinătatea harului, care este în Domnul Isus.

Să facă bunul Dumnezeu ca această carte să ajute pe cititori să se încreadă în acest Mântuitor bogat şi să-şi trăiască apoi viaţa cu puterea pe care o dă El, iar acestor predici tipărite să le urmeze şi altele.

Aceasta este dorinţa mea cu care însoţesc apariţia cărţii de faţă.

E. Modersohn 5

Ce-mi mai lipseşte?

"TânărulI-a zis: «Ţoaleacesteporunci le-am păzii'cu grijă din tinereţea mea; ce-mi mai lipseşte?» " (Matei 19.20).

"Ce-mi mai lipseşte?" Iată o întrebare pe care şi-o pune când şi când fiecare dintre noi. Nu e nimeni care să fie atât de mulţumit cu el însuşi, cu soarta sa ori cu această lume, încât să nu aibă nevoie să-şi pună această întrebare.

Era odată un tânăr temător de Dumnezeu, de neam ales, care avea multe bogăţii. Într-o zi, observă însă, că-i lipseşte chiar lucrul cel mai de căpetenie al vieţii. El auzise despre Domnul Isus şi, mânat de o puternică dorinţă, se duse la El. După ce spuse că a păzit cu grijă poruncile lui Dumnezeu, îl întrebă: "Ce-mi mai lipseşte?"

Ce suflet ales avea acest tânăr! Ce stare morală înaltă avea el, dacă putea să se înfăţişeze fără sfială înaintea Domnului Isus şi să-l dea socoteală de viaţa sa de până atunci! "Toate aceste porunci le-am păzit cu grijă". Cine dintre noi ar putea să răspundă, înaintea lui Dumnezeu, cu aceeaşi siguranţă şi cu aceeaşi sinceritate?

Privirea Domnului Isus pătrunse, însă, până în adâncul sufletului acestui tânăr. Acolo văzu El meteahna pe care nici un om n-ar fi putut să o descopere; da, meteahna pe care nici chiar tânărul nu şi-o cunoscuse niciodată. Şi, fiindcă Mântuitorul voia să-i vină în ajutor, îi puse degetul pe rană şi-i zise: "Vinde tot ce ai!" Aceasta, însă, era prea de tot pentru tânărul nostru, căci avea multe bogăţii. Neînvoindu-se cu ceea ce i-a cerut Domnul, tânărul a plecat foarte întristat.

"Ce-mi mai lipseşte?" Vrei şi tu să te opreşti puţin şi să te cercetezi în linişte în faţa acestei întrebări? Poate e lucrul cel mai de seamă din viaţă, de care, totuşi, până acum te-ai lipsit.

Este aceasta cu putinţă la noi care, în faţa lumii, trecem drept creştini evlavioşi, de care chiar şi Dumnezeu ar putea să fie mulţumit? Dacă suntem sinceri, trebuie să mărturisim că, în clipele de linişte, tocmai această întrebare ne frământă: "Ce-mimai lipseşte?" Ne dăm noi seama cu adevărat unde este meteahna vieţii noastre? Dacă da, atunci gândurile care urmează ne vor ajuta să găsim răspunsul.

Ce lipseşte celor mai mulţi oameni?

Nu cum va viaţa lor e lipsită de un scop cuminte, înţelept? E înspăimântător să treci prin această lume fără nici un scop. Şi, dacă ar fi vorba numai de o bucată de vreme, tot ar mai merge; dar cine ar putea să trăiască aşa totdeauna? Omul e o fiinţă gânditoare şi e astfel întocmit că nu poate fi mulţumit numai cu lucrurile din afară, lipsite de adâncime. Purtăm în noi dorinţa de a săpa adânc şi de a găsi adevăratul rost al vieţii noastre. Foarte puţini oameni ştiu pentru ce trăiesc pe pământ şi încă şi mai puţini sunt mulţumiţi cu scopul vieţii lor. Nu vreau să vorbesc aici de cei ce-şi trăiesc viaţa în chip josnic. Nu, ci vreau să cercetăm scopurile vieţii, care sunt mai mult sau mai puţin ideale.

Unul din ţelurile pe care şi le aleg cei mai mulţi oameni este acesta: să/ie fericiţi. Vorbind despre această ceată, nu ne gândim deloc la cei ce aleargă după petrecerile acestei 8 lumi. Ne oprim la acei nobili căutători de fericire, care o aşteaptă de la lucruri cuviincioase.

Cine nu doreşte, de pildă, să aibă un cămin frumos? În fiecare om se află dorinţa după fericirea unei plăcute vieţi de familie. Fiecare doreşte să aibă o locuinţă confortabilă cu împrejurimi plăcute, prietenoase.

Alţii caută să strângă bani: acesta le este scopul vieţii. Şi când pot să călătorească şi să-şi petreacă vacanţele în chip plăcut, se socotesc fericiţi.

Câţi nu caută sa aibă alături fiinţele pe care le iubesc! Astfel de oameni nu pot să treacă singuri prin greutăţile vieţii şi, de aceea, caută din răsputeri să se alipească de aceia care-i înţeleg şi-i iubesc.

Unii şi-au ales ca scop al vieţii lor umblarea după slava lumii. Ei vor să-şi câştige un nume bun cu orice preţ. Sunt oameni cumsecade, care ţin mult să joace un rol însemnat în societate. Ei vor să fie priviţi astfel încât pretutindeni să se vorbească despre ei cu respect. Ce bine le pare când aud, de pildă, că despre ei se vorbeşte aşa: "Da, domnul X este un om şi jumătate. El ştie ce vrea; a făcut lucruri mari în viaţă; a izbutit ca, de la începuturi modeste, sa se înalţe aşa de sus, încât este de admirat".

Alţii umblă în viaţă după preţuire în ochii lor înşişi. Astfel caută cu orice chip să ajungă, prin educaţie, la o purtare fără cusur. Ei se feresc să se poată spune ceva rău despre ei. Da, ei caută cu tot dinadinsul ca totdeauna să aibă un cuget curat, aşa încât niciodată să nu fie nevoiţi să aibă de-a face cu mustrările lui. Banul nu este pentru ei, lucrul cel mai de preţ. Merg aşa de departe încât sunt încredinţaţi că nici Dumnezeu nu ar putea să le găsească vreun cusur. Cu un cuvânt, ei vor să fie oameni vrednici de tot respectul.

Se înţelege că astfel de oameni sunt foarte puţin în regulă cu întrebarea: "Ce-mi mai lipseşte?"

O doamnă din societatea înaltă ascultase în mai multe seri vestirea Evangheliei, pe când se afla într-o localitate, pentru îngrijirea sănătăţii. Într-o zi, pe neaşteptate, întâlni pe vestitorul Evangheliei şi-i vorbi astfel:

— Dumneavoastră vorbiţi numai oamenilor stricaţi, decăzuţi. Eu, bunăoară, n-am nevoie de îndurarea lui Dumnezeu, căci m-am silit să trăiesc totdeauna după următoarea regulă: „Teme-te de Dumnezeu, fă bine şi nu te teme de nimeni!"

— Dacă sunteţi aşa de fericită, fără să fi avut nevoie de sângele Domnului Isus pentru păcatele dumneavoastră, foarte bine!

Apoi o întrebă din ce motiv a venit în acea localitate. Doamna îi spuse că, cu câteva luni mai înainte, s-a pomenit deodată cu dureri la ficat şi că a venit în acea localitate ca să fie vindecată de către doctor. Auzind aceasta, vestitorul Evangheliei legă firul convorbirii şi zise:

— Vedeţi, câtă vreme aţi fost sănătoasă nu aţi avut nevoie de ajutorul medicului. Însă, cum aţi simţit boala, aţi şi venit aici după vindecare. Întocmai aşa e cu sufletul dumneavoastră. Acum dumneavoastră vă simţiţi sufletul sănătos şi mulţumit. Când, însă, veţi descoperi îngrozitoarea pustiire a păcatului în viaţa dumneavoastră, atunci veţi simţi că aveţi nevoie de Mântuitorul, ca să vă ierte păcatele. Abia atunci vă veţi bucura să auziţi despre mântuirea pe care o puteţi găsi în sângele Lui.

Câţi oameni nu văd scopul vieţii lor în năzuinţa după bunurile ideale ale acestei lumi! 10

Deşi au aflat rostul vieţii lor, totuşi în sufletul lor mai arde, de mai multe ori, altă dorinţă.

La întrebarea: "Ce-mi mai lipseşte?" ei recunosc că au nevoie neapărat de putere. Nu e uşor să fii stăpân pe viaţă. Ce ne foloseşte toată fericirea pe care o dobândim, dacă nu avem putere s-o scoatem la capăt cu treburile noastre?

Putem să obosim sub povara greutăţilor şi să nu ne bucurăm de viaţă.

Sau, în ce stare proastă ne găsim, dacă nu putem s-o scoatem la capăt cu noi înşine!

Câţi oameni nu se chinuiesc cu problemele fiinţei lor, pe care, însă, nu pot să le dezlege. Atunci au nevoie de putere ca să nu cadă în deznădejde.

Alţii sunt gata să se ruineze, pentru că nu întrerup relaţiile cu lumea. Pe de o parte, e vorba de schimbările politice şi economice cu care nu pot să izbândească. Pe de altă parte, se lasă înrâuriţi de curentele de idei ale timpului nostru. Oricum, le lipseşte puterea care să-i facă în stare să răspundă provocărilor. Şi chiar dacă am merge aşa de departe că am găsi un ţel frumos pentru viaţa noastră în această lume şi totodată şi puterile necesare ca să-l înfăptuim, totuşi inima noastră nu s-ar putea bucura pe deplin. Mereu, mereu se ridică în sufletul nostru întrebarea: Ce-mi mai lipseşte?

Ferice de omul care ia seama la aceste dorinţe şi nu se odihneşte până nu primeşte singurul răspuns adevărat la această întrebare!

Cea mai adâncă lipsă a vieţii noastre este împlinită când L-am găsit pe Domnul Isus. El singur este adevăratul scop al vieţii şi izvorul oricărei puteri.

Un student vizită odată pe un profesor credincios. Acesta îl întrebă ce scop are în viaţă. Tânărul îi răspunse că în curând o să-şi termine studiile.

— Apoi? Îl întrebă profesorul mai departe.

— Apoi voi deveni doctor.

— Apoi?

— Apoi mă voi căsători şi mă voi bucura de o plăcută viaţă de familie.

— Apoi?

— Apoi voi scrie o carte şi voi face o lungă călătorie de studii.

— Apoi? Întrebă profesorul mai departe.

Atunci tânărul rămase pe gânduri şi în cele din urmă zise:

— Apoi? Voi îmbătrâni şi voi muri.

— Apoi?

Izbit dureros de această din urmă întrebare, studentul rămase încurcat şi nu mai ştiu ce să răspundă. Până în clipa aceea, el se îngrijise numai de viaţa din lumea aceasta; s-a speriat, însă, când a înţeles că viaţa noastră nu ia sfârşit odată cu moartea.

Nu fac la fel atât de mulţi oameni? Dorinţele şi străduinţele lor au în vedere numai viaţa pământească. Ei nu-şi dau seama că trec cu vederea tocmai lucrul cel mai de preţ. Numai acela care la întrebarea: Ce-mi mai lipseşte? A găsit singurul răspuns potrivit, vede că orice dorinţă a inimii sale s-a potolit.

Când omul a ajuns să vadă că-i lipseşte Mântuitorul, abia atunci se află pe drumul cel bun, căci numai EJ singur este răspunsul la orice întrebare a vieţii noastre. Câtă vreme nu-L avem pe Domnul Isus, ne lipseşte lucrul cel mai de preţ şi cu aceasta, bineînţeles, totul. "Caută pe Isus şi lumina Lui, căci orice altceva nu îţi foloseşte la nimic!" 12

Cine a observat că are nevoie de Mântuitorul, să nu piardă vremea. Numai cine se hotăreşte să-L primească pe El în inima sa, va vedea că din clipa aceea nu-i mai lipseşte nimic.

Cum primim pe Mântuitorul în viaţa noastră? Foarte simplu: din clipa în care vrem lucrul acesta, îl avem. Nu este nevoie de nici o luptă, de nici o încordare din partea noastră: "Este numai un pas până la Domnul Isus". Din clipa în care mă îndrept spre El şi mă arunc în braţele Lui, de atunci sunt în El şi El este în mine. Din clipa în care venim la Mântuitorul cu toată vina păcatelor noastre, din clipa aceea suntem curăţiţi şi suntem ai Lui.

Îndată ce primim pe Domnul Isus, viaţa noastră capătă un scop înalt, care pătrunde până în veşnicie: "Vom li asemenea Lui".

Nu vedem noi cum dintr-o dată toate ţelurile pământeşti ale vieţii – fie cât de înalte se prăbuşesc în neant? Nu recunoşti tu, în cele din urmă, tu care cauţi, că îţi lipseşte Mântuitorul şi cu El lucrul cel mai de preţ?

Dacă-L avem pe Domnul Isus, nu ne mai trebuie filosofie, ca să dezlegăm problemele acestei vieţi. Sub conducerea Sa, izbutim să dăm răspuns la toate întrebările. In El găsim şi puterea să învingem orice greutate.

Dacă în lupta cu păcatul am suferit înfrângere, să ştim că Mântuitorul ne-a iertat păcatul pe deplin. Dacă vreun om rău ne face zile amare, Domnul ne ajută să-l răbdăm.

Cu lumina Sa, găsim adevărata călăuzire în problemele acestei lumi.

Ce-mimailipseşte? Ferice de omul care, drept răspuns la această întrebare, ajunge la încredinţarea că are nevoie de Domnul Isus! Cine îl primeşte în viaţa sa, acela are totul!

Plinătatea "Cât de scumpă este bunătatea Tu, Dumnezeule! La umbra aripilor Tale găsesc fiii oamenilor adăpost. Se satură de belşugul Casei Tale şi-i adăpi din şuvoiul desfătărilor Tale. Căci la Tine este izvorul vieţii, prin lumina Ta vedem lumina. Fntinde-Ţi şi mai departe bunătatea peste cei ce Te cunosc şi dreptatea (credincioşia) peste cei cu inima neprihănită" (Psalmul 36. 7-l0).

Cartea Proverbelor vorbeşte de câteva lucruri care nu se mai satură niciodată: astfel, mormântul nu zice niciodată: "Destul!" – câtă vreme moartea domneşte în această lume; pământul înghite fără încetare oricât de multă apă ar cădea pe el; focul primeşte cu lăcomie oricât de multe lemne i-ai da. Aşa este şi inima omenească: are atât de multe dorinţe, simţăminte, gânduri şi porniri, că nu este chip s-o mulţumim niciodată pe deplin. Şi totuşi, Biblia mărturiseşte că noi putem să găsim deplină mulţumire în Domnul Isus Cristos.

Un părinte bisericesc a spus odată: "Neliniştită este inima noastră până când îşi găseşte odihna în Dumnezeu".

Potolirea oricărei nelinişti, a oricărei dorinţe a sufletului nostru este, deci, cu putinţă. Lucrul acesta îl adevereşte şi apostolul Pa vel, când scrie: "M-am

deprins să fiu mulţumit cu starea în care mă găsesc. Ştiu să trăiesc smerit şi ştiu să trăiesc în belşug" (Filipeni 4.11-12). Această stare de mulţumire deplină să fie partea fiecăruia dintre noi! 14

Cum poate cineva să ajungă un om care să aibă mulţumire deplină?

Dumnezeul nostru este un Dumnezeu al dărniciei. El nu dă cu zgârcenie, ci totdeauna din belşug. Aşa fiind, este nevoie ca noi să căutăm ce anume ne dă El. Dumnezeu nu ne dă cu zgârcenie, ca abia să putem ieşi din nevoie; ci ne dă ca un rege. La El găsim din belşug tot ce poate să ne facă fericiţi. Şi numai cine are parte de belşugul Lui, de plinătatea Lui, numai acela se simte bine şi cu adevărat mulţumit. De aceea, să ne rânduim viaţa după cuvântul: "Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi neprihănirca Lui şi toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra!" (Matei 6.33).

Dacă privim natura, anotimp după anotimp, vedem lămurit că Dumnezeu dăruieşte totul din belşug. Cât verde este pe câmpie şi în pădure primăvara! Acest belşug de prospeţime ne face voioşi şi bine dispuşi. Ce mulţime de culori minunate încântă ochiul nostru toamna! Pretutindeni ne întâmpină acest belşug de frumuseţe, aşa încât stăm uimiţi în faţa bogăţiei pe care Ziditorul a revărsat-o pe pământ. Ce minunat!

Cine a văzut marea, s-a simţit mic în faţa întinderii ei nesfârşite. Pretutindeni, oriunde priveşti, este apă şi numai apă. Eu când am văzut prima dată marea, am fost cuprins de un simţământ de mulţumire, din pricina plinătăţii ei de nedescris. Da, cu multă îmbelşugare împarte Dumnezeu frumosul şi binele în natură.

Tot aşa, însă, lucrează El şi pe tărâm duhovnicesc. În psalmul nostru, se spune: "Cât de scumpă este bunătatea Ta, Dumnezeule!" în America trăia un om, care dorea mult să-şi vadă încă o dată patria, înainte de a închide ochii. An după an, făcu economii, ca să strângă banii necesari pentru călătorie. Când strânse cât îi trebuia ca să-şi plătească biletul de călătorie, s-a urcat pe un vapor, care avea să-l ducă în Europa. Fiindcă mijloacele sale băneşti îi ajungeau numai să-şi plătească drumul, se hotărî ca, pentru hrană să cheltuiască numai atât cât era nevoie ca să-şi ţină zilele. Astfel, îşi luă într-un săculeţ pâine veche, pesmeţi, nuci şi fructe uscate, ca să aibă să mănânce măcar cât de puţin în cele cinci zile ale călătoriei pe mare. În fiecare zi, la prânz şi seara, când îmbietorul miros de la bucătăria şi sala de mese a vaporului umplea aerul, omul nostru se retrăgea în cabina sa, îşi dezlega legăturica şi-şi lua masa lui sărăcăcioasă.

Într-o zi, pe la prânz, către sfârşitul călătoriei, când ţărmul european începuse să se zărească, tocmai se plimba pe puntea vaporului, când iarăşi simţi mirosul ademenitor al mâncărurilor. Nu se mai putu stăpâni. Fără să stea pe gânduri, intră hotărât în bucătărie. În timp ce ochii săi priveau pofticioşi mâncărurile gustoase, întrebă pe bucătar cât costă un astfel de prânz cald. Acesta îl privi mirat şi-l întrebă dacă are bilet de călătorie. "Fireşte că am!" răspunse omul şi-l arătă bucătarului. Acesta îi zise râzând: "Om nesăbuit ce eşti! Cum nu te-ai uitat cu luare aminte la biletul dumitale? Pe el doar e scris lămurit: «întreţinerea deplină, în care se cuprind şi toate mesele» ". Mirat, omul

nostru citi într-adevăr, pe bilet aceste cuvinte. Ce părere de rău pe el, că răbdase atâta vreme de foame, când ar fi putut, în fiecare zi, să se aşeze la o masă bogată, pregătită de-a gata!

Nu facem adesea şi noi, creştinii, tot aşa, în ceea ce priveşte viaţa noastră lăuntrică? Ce viaţă searbădă şi sărăcăcioasă 16 ducem în călătoria pe pământ! Şi când te gândeşti cât de aproape de noi sunt darurile lui Dumnezeu, din care sufletul nostru ar putea să se sature din belşug! Domnul Isus ne-a izbăvit, îndată ce ne însuşim acest fapt, putem să avem siguranţa că, în preţul izbăvirii pe care El l-a plătit pentru noi, se cuprinde tot ce avem nevoie. Poate că am dus până acum o viaţă sărăcăcioasă, din pricină că, mărginiţi numai la încordarea voinţei noastre, am agonisit puţină bucurie, puţină putere, puţină pace. Nu vedem noi că suntem tot aşa de nesăbuiţi ca omul acela? Totul este cuprins în minunata izbăvire pe care Mântuitorul a dobândit-o pentru noi. De ce am mai duce lipsă, câtă vreme putem să avem plinătatea tuturor darurilor? Tot ce dorim, primim de la Domnul Isus. Ne-am gândit noi până acum vreodată ce înseamnă asta: că El ne dă totul?

Dumnezeu ne dă plinătatea iertării tuturor păcatelor noastre. Nu avem decât să punem vina noastră sub sângele Domnului Isus, unde se găseşte iertare mai multă decât are nevoie fiecare dintre noi. Într-adevăr, acolo este iertare şi pentru cei ce au trăit înainte şi pentru cei ce vor trăi după noi pe pământ. Îndurarea şi bunătatea lui Dumnezeu nu numai că ne iartă păcatele, dar ne şi pun într-o astfel de stare ca şi cum n-am fi săvârşit niciodată păcatul. Mai mult decât poate să cuprindă inima noastră, un adevărat belşug de iertare are Dumnezeu pregătit, pentru copiii Săi. Aceasta ne face mulţumiţi, fericiţi.

Şi plinătate de putere dă Dumnezeu. El este izvorul din care putem să sorbim totdeauna oricât de mult vrem şi oricât de mult avem nevoie, fără să-Şi piardă ceva din bogăţia Sa cea nesfârşită. Păcat că nu luăm din acest izvor, când avem nevoie de putere în greutăţile şi necazurile noastre! Nu ar trebui să ne copleşească această plinătate a bunătăţii lui Dumnezeu? Haideţi să privim odată viaţa noastră în această lumină! Cât belşug am avea pentru orice împrejurare în care ne-am găsi! Şi când te gândeşti că noi ducem o viaţă sărăcăcioasă, că abia ne târâm prin ea. Nu luăm din plinătatea lui Dumnezeu şi de aceea nu avem. Fiecare poate să primească oricât de mult are nevoie. Cine scoate puţin, are puţin; cine ia din belşug, are din belşug. Să luăm mai mult din belşugul lui Dumnezeu pentru ca viaţa noastră să scape de pecetea sărăciei lăuntrice! Numai cei ce au plinătate sunt în stare să dăruiască. Lumea are un ochi ager şi îl descoperă numaidecât pe copilul lui Dumnezeu căruia îi lipseşte ceva. Şi tot aşa, oamenii, care nu-L cunosc pe Domnul Isus, simt numaidecât unde este un creştin care trăieşte din plinătatea de nespus a lui Dumnezeu. Păcat că nu scoatem totdeauna din acest izvor veşnic. Cine, însă, face acest lucru, trece prin viaţă strălucind de bucurie, în ciuda oricăror trude, griji şi nevoi, pe care le întâmpină. In Doninul Isus ne întâmpină plinătatea celei mai credincioase prietenii, chiar mai mult decât putem să dorim. Psalmistul spune: "Se satură de belşugul Casei Tale ". Este vorba de legătura inimii noastre cu Dumnezeu. Eu am găsit în Mântuitorul meu un prieten cu care stau de vorbă,

cu care mă sfătuiesc şi cu care pot să lucrez. În toată lumea, nu există un om în care să mă pot încrede pe deplin, ca în El. Părtăşia cu Domnul Isus îmi dă mai multă prietenie decât ar fi necesară pentru o viaţă fericită. Dacă sunt cu El, nu mă simt niciodată singur şi sărac.

În Dumnezeu ne este dată şi plinătatea bucuriei. Inima noastră caută bucuria. Psalmistul ne îndreaptă adevăratul izvor al bucuriei, când spune: "îi adăpi din şuvoiul desfătărilor Tale". Când zbuciumul nostru după bucurie a rămas zadarnic, omul nu se dă învins, ci o caută mereu, ca să-i potolească sufletul însetat. Şi totuşi, cât de neghiobi suntem când o cerşim zadarnic dintr-o parte şi din alta, în loc s-o primim în toată plinătatea ei de la Domnul Isus! Dumnezeu are pentru noi un şuvoi de desfătări, ceea ce înseamnă bucurie în felurite chipuri. Se înţelege, nu e vorba de bucurii trecătoare, ci de bucurii veşnice. De ne-am încrede în Mântuitorul, ca să căpătăm o viaţă asemănătoare unui şuvoi de bucurie!

Domnul ne dă şi o viaţă curată, adevărată, într-o măsură pe care nici n-o bănuim. De câte ori nu se ridică din inima noastră suspinul: "Ah, ce viaţă amărâtă! Abia e vrednică de truda de a o duce mai departe". Ne dezgustăm de ea şi ajungem la gândul dureros că nu merită să lupţi mai departe.

Cu totul altfel vede lucrurile psalmistul, care spune: "La Tine este izvorul vieţii". Pentru el, viaţa nu e lipsită de un rost, cum e lipsită pentru atâţia care, din această pricină, sunt trudiţi şi descurajaţi; nu, el a cunoscut că la Dumnezeu este izvorul unei vieţi binecuvântate, cu un rost adânc. Cine până acum a mers prin viaţă plictisit, poate să înceapă, în părtăşie cu Domnul Isus, o viaţă cu un scop anumit, o viaţă bogată.

La Dumnezeu e şi plinătatea luminii şi a cunoştinţei. Dorim lumină cu privire la mersul lucrurilor acestei lumi. Tot astfel, dorim să căpătăm lămuriri cu privire la noi şi la Dumnezeu. Deşi fiecare om este o taină (enigmă), cu toate acestea ne cercetăm cu amănunţime până în adâncul fiinţei noastre. Tot astfel oamenii din jurul nostru sunt pentru noi probleme, care adesea pot să ne dea mult de lucru. De câte ori noi, copiii lui Dumnezeu, nu înţelegem gândurile dumnezeieşti ale iubirii şi îndurării Lui! Atunci ne iese înainte Dumnezeu, în înţelepciunea Sa, astfel că putem să mărturisim împreună cu psalmistul: "Prin lumina Ta vedem lumina". Cine are pe Domnul Isus, învaţă să cunoască toate drumurile vieţii şi să răspundă la toate întrebările ei din punctul de vedere al lui Dumnezeu.

Cine e însetat după credincioşie şi îndurare, le găseşte din belşug la Domnul. În această lume a necredinţei, noi oamenii purtăm, în sufletul nostru, dorinţa adâncă după credincioşie; dar oriunde o căutăm suntem dezamăgiţi. De aceea, în privinţa aceasta, să pornim pe drumul pe care-l cunoaşte psalmistul şi să-L rugăm pe Domnul: "Întinde-Ţi şi mai departe bunătatea peste cei ce Te cunosc şi dreptatea (credincioşia) peste cei cu inima neprihănită!" Atunci şi această dorinţă a sufletului nostru va fi împlinită.

Ce trist că noi mergem prin viaţă ca nişte oameni săraci, deşi în Mântuitorul este belşug pentru tot ce avem nevoie! Să nu ne mai chinuim aşa,

ci orice lipsă să o spunem Domnului Isus, ca El să ne îmbogăţească viaţa cu darurile Sale cereşti!

Mâini întinse "Toatăziua Mi-am întins mâinile" (Romani 10.21).

Aceste cuvinte sunt spuse de Dumnezeu cu privire la poporul Său, pe care Şi-l alesese datorită bunătăţii Sale veşnice. Ele ne arată cum lucrează Domnul în iubirea Sa. Apostolul Pavel aminteşte aceste cuvinte în Noul Testament şi astfel dovedeşte că Dumnezeul Vechiului Legământ nu S-a schimbat în cursul istoriei sacre. În persoana Domnului Isus, El S-a descoperit din nou mai mult şi mai luminos. De aceea, cuvintele de mai sus se potrivesc şi mai bine pentru Mântuitorul nostru, aşa încât putem să spunem azi cu privire la El: "Toată ziua El Şi-a întins mâinile".

În acest loc, Domnul Isus ne este arătat stând fără încetare, cu mâinile întinse, în faţa noastră, a celor credincioşi, înţelegem noi ce înseamnă aceasta? Când ne întindem mâinile, obosim repede şi de aceea le lăsăm în jos. Putem să le ţinem întinse cel mult 5 sau 10 minute; nimeni nu este în stare să facă aceasta o zi întreagă.

De aceea, ne prinde şi mai mult mirarea la gândul că Mântuitorul Şi-a întins mâinile spre noi nu doar o clipă sau doar câteva ceasuri; El a stat în această poziţie zi de zi, fără încetare.

Mâinile întinse ale Mântuitorului nostru sunt mâini iubitoare. Cu câtă bunătate îşi îndreaptă El privirile asupra noastră! El priveşte la noi clipă de clipă şi ne înconjoară totdeauna cu iubirea Sa. Dovadă? Mâinile Sale întinse. Nici o clipă din viaţa noastră nu e lipsită de iubirea Sa. Zi de zi, El Se gândeşte la noi cu o îndurare de nespus şi Se îngrijeşte de noi cu un devotament fără margini. Dacă Mântuitorul Şi-ar retrage numai pentru o clipă mâinile Sale întinse, atunci totul ar fi altfel în viaţa noastră. De aceea, traducătorul nu ar greşi deloc dacă ar adăuga versetului nostru câteva cuvinte şi astfel ar spune: "In iubirea Mea, toată ziua Mi-am întins mâinile".

Câtă mângâiere se află pentru noi toţi în acest gând! Toată ziua – azi, mâine şi până în viitorul cel mai îndepărtat – stăm sub mâinile pline de iubire ale Domnului Isus. Ele nu sunt mâini omeneşti, care obosesc repede, ci sunt mâinile veşnice ale Dumnezeului nostru. Mântuitorul ne iubeşte clipă de clipă.

Ce neghiobie din partea noastră să gândim, în împrejurările grele prin care trecem, că Domnul ne-a părăsit! Nu este nici măcar o secundă pe zi în care să fim lipsiţi de iubirea Lui. Chiar dacă noi nu simţim şi nu vedem totdeauna lucrul acesta, el este totuşi un adevăr de netăgăduit, fie că-l ştim, fie că nu-l ştim. În îndurarea Sa nemărginită, Domnul priveşte toată ziua la noi şi veghează asupra vieţii noastre. A ajuns lucrul acesta destul de limpede pentru noi? Biblia îl mărturiseşte lămurit.

De câte ori nu ne cuprinde teama din pricina lucrurilor pe care le întâmpinăm în viaţa! Socotindu-ne singuri şi părăsiţi, ne ducem viaţa fără să ne gândim deloc că Domnul Isus ne iubeşte fără încetare. Şi totuşi, mâinile Sale întinse ne vorbesc despre iubirea Sa de fiecare clipă faţă de noi.

Mai mult decât mângâiere pentru ziua de azi, nu avem nevoie; căci Mântuitorul, în zilele următoare, va fi acelaşi, ca şi până acum. Nu este

minunat acest gând? O! De am pune la inimă adevărul că zi de zi noi stăm sub mâinile 22 iubitoare ale Mântuitorului nostru! O! De n-am uita niciodată acest adevăr! Nu se schimbă nimic din purtarea Domnului Isus faţă de noi, dacă noi cunoaştem sau nu cunoaştem iubirea Sa. În viaţa noastră, însă, va fi o mare schimbare când vom crede că El ne iubeşte fără încetare.

Când ştiu că mă găsesc sub mâinile întinse ale iubirii lui Dumnezeu, îmi voi vedea de drum bucuros ca până acum. Atunci pot să mă atingă grele lovituri ale sorţii, aşa încât în jurul meu să se zguduie şi să se prăbuşească totul. Câtă vreme privesc la mâinile iubitoare ce stau întinse peste mine, nu am de ce să mă descurajez. Să căutam să ne trăim zilele gândindu-ne fără încetare la mâinile iubitoare ale Mântuitorului nostru! Să ne spunem mereu, mereu: "Dumnezeu ne iubeşte". Acest gând ne va împuternici şi astfel vom fi în stare să mergem cu bărbăţie pe drumul nostru.

Mâinile întinse ale Mântuitorului nostru sunt mâini rugătoare. De obicei, sub Vechiul Legământ, când cineva se ruga, îşi întindea mâinile. Versetul nostru îşi are obârşia în Vechiul Testament, de unde abia mai târziu a trecut în Noul Testament. Aşadar, el vrea să ne spună că Domnul Isus Se roagă pentru noi; însă, nu numai câteva clipe, ci toată ziua. Suntem noi destul de lămuriţi că avem un Mântuitor Care se roagă?

Dacă mâinile Sale rugătoare nu ar mai sta deasupra noastră, totul ar fi altfel în viaţa noastră. La fiecare pas ne pândesc primejdii care ar putea să ne doboare. Mâinile rugătoare ale Domnului Isus S-au ostenit, însă, totdeauna, ca să ne apere. Unele ceasuri întunecoase ale vieţii noastre ar fi fost şi mai apăsătoare şi unele suferinţe amare ar fi fost şi mai dureroase, dacă Mântuitorul nu S-ar fi rugat pentru noi fără încetare.

Într-o zi, a venit la mine cineva care voia să afle ce va fi făcând acum în cer Domnul Isus. Întemeiat pe cuvintele Bibliei, i-am răspuns că Domnul Isus Se roagă acum fără încetare pentru noi, fiii oamenilor.

Nu este aceasta ceva care întrece priceperea noastră? Când ne rugăm pentru alţii numai un sfert de ceas, ne simţim obosiţi şi socotim că ne-am rugat de-ajuns. Domnul Isus, însă, Se roagă pentru noi toată ziua; acestui fapt, de altfel, i se datorează orice biruinţă şi orice putere din viaţa noastră. Noi ne ducem viaţa fără să ne gândim mai adânc şi fără să căutăm să ne dăm seama de însemnătatea faptului că avem un Mântuitor, Care Se roagă pentru noi. Câtă mulţumire îi datorăm noi Lui, numai pentru faptul acesta! Iubirea Sa faţă de noi nu se mărgineşte la vorbe frumoase; nu, El ne iubeşte cu fapta, prin aceea că toată ziua mijloceşte la Tatăl pentru noi. Dacă, totuşi, uneori suferim înfrângeri în lupta cu păcatul, atunci mâinile rugătoare ale Mântuitorului lucrează pentru noi să ne scoată la liman. El nu ne osândeşte, ci ne vine în ajutor ori de câte ori ni se întâmplă să cădem. Astfel, viaţa noastră atârnă în totul de mijlocirile acestor mâini întinse ale Domnului Isus.

De câte ori nu mi-a spus câte cineva: "Fiţi aşa de bun şi rugaţi-vă şi pentru mine!" Mai totdeauna eu răspundeam că mă voi ruga dacă-mi voi aduce aminte. Aşa suntem noi oamenii: mai totdeauna înclinaţi să uităm să mijlocim pentru alţii. Cât de minunat este, însă, să ştim că Domnul Isus Se gândeşte la

noi fără încetare şi toată ziua îşi ridică mâinile Sale rugătoare pentru noi! Pe de altă parte, noi oamenii, numai când ne cunoaştem bine, putem să mijlocim unii pentru alţii.

Niciodată, însă, nu e cu putinţă să spunem vreunui om tot ce avem pe suflet. Mântuitorul, însă, are cunoştinţă deplină de tot ce ne priveşte, chiar mai bine decât noi înşine sau decât 24 orice persoană de pe pământ. De aceea, El Se roagă pentru noi în chip deosebit, când pierdem curajul şi slăbiciunile lăuntrice dau năvală peste noi. El cunoaşte toate primejdiile, toate nevoile şi greutăţile noastre şi, prin mijlocirile Sale, ne sprijină în orice împrejurare.

Noi, oamenii, căutăm adesea ca, prin lupta rugăciunii, să îndepărtăm toate greutăţile din viaţa noastră şi din a altora. Asta este cam anapoda, este curată neghiobie. Noi, însă, nu pricepem. Cu totul altfel este la Domnul Isus. El ştie ce este bine pentru noi şi ce este rău; de aceea, El va cere totdeauna pentru noi ajutor în adevăratul înţeles. Câte rugăciuni de ale noastre rămân neîmplinite, fiindcă sunt omeneşti! În mijlocirile Sale, Mântuitorul are totdeauna în vedere numai voia lui Dumnezeu; din pricina aceasta rugăciunile Sale sunt ascultate.

Mâinile întinse ale Mântuitorului nostru sunt mâini binecuvântătoaw. Faţă de noi, fiii oamenilor, El are un singur scop: să ne copleşească cu binecuvântări. Pentru aceasta ochiul Său e foarte atent să ne împlinească nevoile materiale şi sufleteşti şi să ne dea ajutorul potrivit pentru orice împrejurare. Domnul Isus dăruieşte binecuvântări le Sale tuturor oamenilor. Copiii lui Dumnezeu, însă, au şi mai mult: Domnul Isus este chiar partea lor. Totuşi, cât de mângâietor este gândul că toată ziua mâinile binecuvântătoare ale Mântuitorului stau întinse peste noi! Câtă linişte se coboară în sufletul nostru, când începem ziua, cu gândul acesta: "Şi astăzi mă va binecuvânta Domnul!" Atunci pot sa se ivească încurcături şi să se arate greutăţi care ar părea de neînvins. Cine rămâne sub binecuvântătoarele mâini dumnezeieşti, nu are de ce să fie trist sau lipsit de mângâiere. Fireşte, binecuvântarea Domnului nu este totdeauna aşa cum ne-o închipuim noi, potrivit gândirii noastre omeneşti. Un lucru este sigur: cei ce rămân sub mâinile binecuvântătoare ale Mântuitorului au putinţa să cunoască slava Lui.

Apostolul Petru avusese un gând firesc, când a vrut să-L cruţe pe Domnul Isus de suferinţele crucii. Mântuitorul, însă, străbătu cu privirea totul şi, în spatele acestui gând omenesc, văzu pe Vrăjmaşul. De câte ori nu căutăm şi noi să înlăturăm din cale orice greutate! Şi totuşi, Dumnezeu, de multe ori, tocmai de greutăţi vrea să Se folosească pentru a revărsa binecuvântările Sale în viaţa noastră.

Citim în Biblie că Domnul a spus cândva: "Eu vreau să fac numai bine". Da, putem să spunem fără să greşim că El este totdeauna gata să ne binecuvânteze.

Noi, oamenii, gândim adesea să facem cuiva bine şi curând se vede că, fără voia noastră, i-am făcut rău. La Domnul Isus nu vom găsi niciodată o astfel de greşeală. El ne binecuvântează cu îndurare veşnică şi are totdeauna în vedere binele nostru.

Mâinile întinse ale Mântuitorului nostru sunt mâini însângerate. Domnul Isus – e adevărat – ne iubeşte, Se roagă pentru noi şi ne binecuvântează în tot timpul zilei. El face pentru noi ceva mult mai însemnat: ne pune zilnic la îndemână sângele Său.

Mâinile Sale străpunse sunt chezăşia că nici un păcat nu poate să ne mai osândească vreodată. Când Vrăjmaşul şi chiar cugetul nostru ne chinuie cu privire la vina vieţii noastre, atunci putem să fim mângâiaţi, căutând scăpare sub mâinile însângerate ale Mântuitorului.

Când a murit pe cruce pentru noi, El ne-a mântuit pentru veşnicie. În prima Epistolă a lui Ioan stă scris: "Sângele Său ne curăţeşte de orice păcat". Curăţirea aceasta nu înseamnă că e ceva care se petrece o singură dată. Nu, este o acţiune continuă care va dura cât vom mai trăi pe pământ. 26

Oricât am păcătui în gânduri, în simţiri, prin pornirile, prin cuvintele şi prin faptele noastre, puterea sângelui Domnului Isus ne stă la îndemână în fiecare zi. Ce s-ar alege de noi dacă mâinile însângerate ale Domnului Isus nu s-ar întinde peste noi şi nu ar acoperi vina vieţii noastre?!

Mâinile întinse ale Mântuitorului nostru sunt mâini atotputernice. Noi, oamenii – şi chiar noi, copiii lui Dumnezeu – în noi înşine suntem slabi şi nu avem nici o putere în lupta cu păcatul. Ce minunat este să ştim că mâinile atotputernice ale Domnului Isus sunt deasupra noastră! Cât de mult ar trebui să ne sprijine atunci când ne părăseşte curajul! Dacă ne bizuim pe puterea noastră, vom cădea înfrânţi în lupta cu păcatul. Ce mângâiere, însă, când ştim că mâinile atotputernice ale Domnului Isus sunt totdeauna asupra noastră, să ne împuternicească şi să ne conducă la biruinţă! Câtă vreme stăm sub aceste mâini, suntem în deplină siguranţă. Biblia însăşi mărturiseşte lucrul acesta, când spune: "Nimeni nu le va smulge din mâna Mea ". Da, nimeni, nici un duşman nu poate să ne vatăme, când ne căutăm adăpost sub mâinile atotputernice ale Mântuitorului nostru. Şi aceasta nu numai pentru puţină vreme: în toate zilele şi în toţi anii vieţii noastre, vom fi întăriţi şi sprijiniţi de atotputernicul Dumnezeu. Nu este aceasta ceva minunat?

Dacă noi nu simţim şi nu vedem că Dumnezeu este de faţă, că este cu noi, nu avem decât să credem lucrul acesta. Câtă vreme Mântuitorul ţine mâinile Sale întinse peste noi, să fim siguri că nu ni se va întâmpla nimic din ceea ce ne-ar fi spre ruinare. Ca să trecem liniştiţi prin viaţă, nu avem nevoie de nimic mai mult decât de această siguranţă.

O! De-am avea încredinţarea că noi, clipă de clipă, stăm sub mâinile iubitoare, rugătoare, binecuvântătoare, însângerate şi atotputernice ale Domnului Isus! Numai aşa este cu putinţă să ne vedem de drum fericiţi şi plini de putere.

'li înşelăciunea păcatului "Ciîndemnaţi-vă unii pe alţii în fiecare zi, câtă vreme se zice: «Astăzi», pentru ca niciunul dintre voi să nu se împietrească prin înşelăciunea păcatului' (Evrei 3.13).

Aceste cuvinte au fost spuse unor oameni care cunoscuseră pe Domnul Isus şi îi predaseră Lui viaţa lor. Ei erau, însă, necurmat în primejdia de a privi înapoi, gândindu-se întruna la ceea ce fuseseră nevoiţi să părăsească, spre a-L

urma. Iată din ce pricină li se dă îndemnul: "Luaţi seama să nu vi se împietrească inima prin înşelăciunea păcatului!" Da, prin viclenia păcatului, ei ar fi putut să piardă pe Mântuitorul şi tot ce le dăduse El. De aceea, a fost nevoie de aceste cuvinte serioase ale Domnului, prin care li s-a atras atenţia ca în fiecare zi să vegheze, pentru ca să nu li se împietrească inima.

Pe atunci, pe vremea celor dintâi creştini, păcatul era foarte primejdios. Dar şi acum, în veacul al douăzecilea după Domnul Cristos, păcatul este tot aşa de primejdios ca şi în veacul întâi. De aceea, aceste cuvinte ale Domnului au şi pentru noi, cei de azi, un impact foarte serios şi o mare însemnătate. Este ca şi cum ar fi fost scrise anume pentru timpul nostru, pentru împrejurările tale şi ale mele. Tocmai din pricina aceasta ne priveşte şi pe noi înştiinţarea Mântuitorului: "îndemnaţivă unii pe alţii în fiecare zi, pentru ca niciunul dintre voi să nu se împietrească prin înşelăciunea păcatului!"

În ce constă înşelăciunea păcatului? Păcatul ne înşală prin aceea că el însuşi se laudă cu frumuseţea lui, cu foloasele lui, cu plăcerile lui. Cine face aşa, nu se poartă cinstit. Să ne gândim, de pildă, la un negustor, care vine cu marfa sa la noi şi o laudă cam aşa: "Marfa mea este minunată! Aşa o bunătate nu a existat niciodată şi nicăieri în lume nu se mai găseşte aşa ceva". Cine vorbeşte astfel dă dovadă îndată că este un om care minte pe de-a-ntregul sau cel puţin în parte.

Întocmai aşa face şi păcatul. N-am luat noi seama niciodată cum se apropie de noi pe furiş? Înainte de toate, păcatul nu vine la noi îmbrăcat în toată urâţenia lui; nu, el îşi ia o înfăţişare foarte frumoasă, ca să ne ademenească. El ne arată numai partea sa frumoasă, plăcută şi atrăgătoare.

Dacă păcatul ar veni la noi în urâciunea şi în grozăvia lui, l-am alunga numaidecât. Ne-am trage înapoi îngroziţi, dacă ar lăsa să-i vedem adevărata înfăţişare.

Aşa s-a întâmplat cu Iosif. Când a văzut păcatul în grozăvia lui, a spus hotărât: "Cum aş putea să săvârşesc un rău aşa de mare?" El observase că era vorba de un păcat care se îndrepta chiar împotriva voii lui Dumnezeu. Când păcatul vine la noi în felul acesta, atunci ne păzim. De cele mai multe ori, însă, se preface şi ne ispiteşte prin aparenta lui nevinovăţie, ca să ne împingă la nelegiuire.

Să ne gândim numai la felul cum a luat naştere cel dintâi păcat. Şi aici a fost la mijloc o înşelătorie foarte dibace. Şarpele a spus Evei: "Dacă faceţi cum zic eu, veţi ajunge ca Dumnezeu. Haideţi dar, lăsaţi la o parte ascultarea de Dumnezeu, mâncaţi din pomul oprit şi veţi vedea ce fericiţi o să ajungeţi!"Şi-a ţinut şarpele făgăduinţa? Nicidecum. Dimpotrivă. Dezamăgiţi, cei dintâi oameni au cunoscut că ceea ce le şoptise Vrăjmaşul, a fost numai înşelăciune.

Aşa face păcatul şi în zilele noastre. Când ne încearcă ispita, ea ne arată totdeauna partea ei frumoasă. Ea pune stăpânire chiar pe gândurile noastre şi astfel ne şopteşte prin ele: "Ceea ce se predică drept temere de Dumnezeu, nu este adevărat. Lasă-te în voia plăcerilor şi astfel vei fi mulţumit şi fericit!" în felul acesta, noi îngăduim păcatului să se strecoare în viaţa noastră. Abia după ce am căzut în cursă, ne dăm seama de prostia pe care am făcut-o, când am

dat crezare Mincinosului. De aceea, să fim cu luare aminte la înşelăciunea păcatului!

Odată, Israel purta război împotriva duşmanilor săi. Îi biruise şi luase multă pradă. Însă Dumnezeu i-a poruncit să nimicească tot ce găsise şi să nu oprească nimic. Dar un om din Israel descoperi printre comorile prăzii o manta frumoasă şi un bulgăre de aur. Cum a văzut aceste lucruri de preţ, nu s-a mai gândit la nimic; i-a venit dorinţa să le ia şi într-adevăr le-a oprit pentru sine. Pesemne îşi închipuia cât de frumos avea să-i şadă cu acea manta babilonică şi cum toţi ceilalţi aveau să-l privească din pricina ei. Şi apoi, nu cumva era prost să arunce bulgărele de aur?

Câte lucruri folositoare putea să cumpere cu el! Aşa va fi gândit omul nostru şi, de bună seamă, socotea că ceea ce face el, nu însenina că fură, ci cel mult că ia. Dumnezeu, însă, poruncise destul de lămurit să nu oprească nimeni nimic. Cu atâta şiretenie poate să ni se înfăţişeze păcatul, că aproape nici nu-l mai cunoaştem ca păcat şi cădem în cursele lui. Şi care a fost sfârşitul? Omul nostru, cu întreaga familie, a căzut sub blestemul lui Dumnezeu şi a trebuit să moară. Să învăţăm să privim păcatul ca păcat şi niciodată să nu ne lăsăm ademeniţi de el, nici chiar atunci când pare că ne vorbeşte în chip evlavios, înţelept!

Păcatul ne înşală prin aceea că, de obicei, poartă un alt nume. Biblia spune destul de lămurit că oricine umblă numai 30 după bani este un lacom de bani. Şi lăcomia de bani, în ochii lui Dumnezeu, este păcat. Omul, însă, se apără spunând că, atunci când caută pe toate căile să câştige cât mai mulţi bani cu putinţă, este harnic, nu lacom de bani. Iată cum îşi schimbă păcatul adevăratul lui nume. Şi noi suntem aşa de nepricepuţi şi acceptăm această prefăcătorie.

Sunt oameni care nu pot să sufere să li se facă vreo nedreptate sau, dacă li s-a făcut, nu pot s-o uite. Această încăpăţânare de a nu voi să ierţi, Biblia o numeşte mândrie, neînduplecare. Omul, însă, se dezvinovăţeşte, spunând că nu este cu putinţă să îngăduim chiar totul şi că, la urma urmei, trebuie să ţinem puţin Ia onoarea noastră.

Să ne gândim la apostolul Pavel! Până şi lui i s-a întâmplat să numească păcatul altfel decât cu adevăratul lui nume. Într-adevăr, el prigonea şi omora pe creştini şi, totuşi, pe atunci, numea aceasta "o slujbă adusă lui Dumnezeu".

De altfel, am putea menţiona multe cazuri din viaţa noastră, în care noi înşine am văzut cum păcatul ştie să-şi ia alt nume şi astfel să ne câştige pentru el.

Înşelăciunea păcatului se mai vede şi în aceea că păcatul ne în vată să ne dezvinovăţim de făptuirea lui într-un chip cu totul greşit. De câte ori, bunăoară, nu ne dezvinovăţeam noi de purtarea noastră necredincioasă cu cuvinte de felul acesta: "Nu trebuie să Om aşa de înguşti şi să privim ca păcate lucruri care n-au nici o însemnătate. De ce şase facă atâta caz pentru un lucru de nimic? Şi, la urma urmei, suntem şi noi oameni".

Uneori gândim aşa: "Supărarea, hotărât, nu este ceva rău. În lumea aceasta, unde întâlnim atâtea lucruri neplăcute, orice om se supără." în felul

acesta, prindem din seriozitatea cu care trebuie să privim păcatul, căci începem să vedem în el ceva în care sunt sortiţi să trăiască toţi oamenii.

Alteori, justificăm în chip uşuratic păcatul nostru, spunând că şi alţii fac la fel. De pildă, socotim că este cu neputinţă să răzbaţi prin viaţă fără minciună. Orice om de afaceri trebuie să mintă, ca să nu aibă pagube, gândim noi.

Cum, clacă arăt că ceilalţi oameni nu sunt nici ei mai buni decât mine, prin aceasta aduc oare o dezvinovăţire întemeiată pentru păcatul meu? Nicidecum. De multe ori, apoi, ne apărăm, făcând deosebire între păcate. Socotim că păcatele mici nu sunt aşa de grele. Astfel, gândim că oricine urăşte, săvârşeşte un păcat cu mult mai mic decât cine ucide. Aşa crede omul; în ochii lui Dumnezeu, însă, toate păcatele sunt deopotrivă de mari.

Sunt şi împrejurări când ne dezvinovăţim, spunând că aşa este firea noastră, că aşa am moştenit-o de la părinţi. Ce poţi să faci când aşa te-ai născut? (Cu alte cuvinte temperamentul şi ereditatea sunt de vină). Cine vorbeşte aşa, nesocoteşte de-a binelea harul Iui Dumnezeu, care ne poate veni în ajutor şi în astfel de cazuri.

Grozavă este înşelăciunea păcatului, dacă în fiecare zi caută să ne doboare! Iată pentru ce versetul nostru ne spune: "îndemnaţi-vă unii pe alţii în fiecare zi!" Ce bine este să ştim că avem un Mântuitor! Cuvântul lui Dumnezeu este singurul în stare să ne arate, fără greş, ce este păcat şi ce nu este păcat. Chiar Domnul Isus S-a lăsat călăuzit de acest Cuvânt şi astfel a dus o viaţă în totul plăcută lui Dumnezeu.

Să nu uităm niciodată că păcatul este cel mai mare vrăjmaş al sufletului nostru! Dacă am înţeles bine lucrul acesta, atunci am înţeles şi câtă nevoie avem de Mântuitorul, Care ne apară de vicleşugul şi de înşelăciunea păcatului. Cine a avut a face cu grozava putere a păcatului, acela doreşte să găsească un ajutor, ca să nu fie doborât în luptă. La Domnul nostru Isus Cristos este biruinţă şi îndurare pentru orice om. 32

Orice ispită poate fi biruită "Nu v-a ajuns nici o ispită, care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Şi Dumnezeu. Care este credincios, nu va îngădui să fiţi ispitiţi peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita a pregătit şi mijlocul să ieşiţi din ea. ca s-o puteţi răbda" (1 Corinteni 10.13).

E minunat şi plin de îmbărbătare gândul pe care-l statorniceşte apostolul Pavel în acest verset. Într-adevăr, el spune că orice ispită, orice încercare din viaţa noastră – de orice fel ar fi – nu este mai grea decât puterea ce ni s-a dat ca să ne împotrivim. Aşadar, orice ispită este omenească, cu alte cuvinte, putem să-i ţinem piept. Dacă suntem cinstiţi, trebuie să recunoaştem că, într-adevăr, aşa este.

De câte ori nu ne-am găsit în împrejurări în care credeam că nu mai este chip s-o scoatem la capăt: ispitele şi greutăţile erau aşa de mari, încât socoteam că trebuie să ne prăbuşim! Şi totuşi, iată că şi azi suntem în picioare. Da, pentru un timp ni s-a părut că avem de-a face cu o încercare de nebiruit.

Acum, însă, după ce greutatea a trecut, ne dăm seama că n-a fost la mijloc decât o ispită potrivită cu puterile noastre omeneşti. De altfel, aşa este cu orice ispită.

Un lucru este sigur: câtă vreme trăim în această lume, vom li ispitiţi. Câtă vreme avem un trup, vom fi ispitiţi prin el. Câtă vreme avem o minte care judecă, vom fi chinuiţi de îndoieli. Câtă vreme purtăm în noi o inimă, aceasta ne va pricinui greutăţi. Câtă vreme se află oameni pe pământ, vom fi ispitiţi de ei. În privinţa aceasta, trebuie să fim bine. Lămuriţi şi să nu ne facem iluzii.

Au existat oameni care au crezut că ar putea să scape de ispite, dacă ar părăsi lumea aceasta şi ar duce o viaţă pustnică. Văzuseră ei că în lume ne urmăresc multe ispite, iar ei obosiseră tot luptând împotriva lor.

Nu există, însă, nicăieri pe lume un loc în care să nu fim ispitiţi. Nici măcar în Eden oamenii nu au putut să trăiască fără să fie ameninţaţi de această primejdie. Şi totuşi, Edenul era cel mai minunat şi cel mai frumos loc pe care şi-l poate închipui cineva. Ei bine, tocmai acolo ispita s-a înfăţişat înaintea oamenilor, i-a prins în mrejele ei şi astfel au păcătuit.

Nu scăpăm de ispite dacă ne retragem la mănăstire, căci imboldul ispitei îl purtăm fiecare dintre noi în inimile noastre.

Unii poate cunosc întâmplarea acelui pustnic care a fugit de lume, ca să nu mai aibă de înfruntat nici o ispită. Bietul om luă un ulcior cu apă şi o bucată de pâine şi se duse departe, într-un loc pustiu. Când ajunse la locul dorit, în genunche, ca să mulţumească lui Dumnezeu că acolo, departe de orice ispită, va putea să ducă o viaţă sfântă. Însă, când îngenunche, lovi ulciorul şi-l răsturnă. Apa se vărsă. Cum se purtă el atunci? Mânios, începu să blesteme, ca şi mai înainte. Iată urmările fugii sale de lume! Bietul om! Fiind ispitit, a fost biruit, deoarece a aşteptat lovitura ispitei numai din afară, din lume, iar nu şi din propria sa inimă.

Să fim lămuriţi: vom fi ispitiţi cât vom trăi. Aceasta, însă, nu înseamnă că suntem sortiţi înfrângerii. Nu, trebuie să ştim că toate ispitele, toate păcatele, pot fi biruite.

Ce este, de fapt, o ispită? E prilejul pe care ni-l dă Dumnezeu să învingem. Păcat, însă, că noi, deseori, în loc să 34 învingem, suntem învinşi! Cuvântul "ispită" înseamnă "cercetare"; cu alte cuvinte, când suntem ispitiţi, suntem puşi la încercare, ca să se vadă ce este în inima noastră. Prin ispită, Dumnezeu ne dă prilej să biruim, pe câtă vreme Vrăjmaşul vrea să ne doboare. Astfel, ori de câte ori suntem ispitiţi, avem de făcut o alegere: de o parte este Dumnezeu, îndrumarea Duhului Sfânt, voia lui Dumnezeu; de cealaltă parte este Vrăjmaşul, păcatul, voia noastră. Trebuie să ne hotărâm pentru o parte sau alta.

Ispita în sine nu este nici rea, nici vătămătoare. Orice ispită, în ea însăşi, este slabă şi nu poate să ne pricinuiască nici un rău. Noi suntem aceia care alegem binele sau răul, hotărându-ne pentru sau împotriva ei. Dacă ne lăsăm înduplecaţi de ispită, suntem biruiţi; dacă rămânem neînduplecaţi, câştigăm biruinţa. Iată pentru ce apostolul Pavel spune că ispita nu înseamnă neapărat căderea noastră în păcat. Avem totdeauna putinţa s-o biruim. Dovadă este că

acum biruim unele ispite care odinioară ne doborau. Apoi, Biblia ne dă multe exemple de felul acesta. Ea ne arată, aşadar, cum oameni care se aflau în împrejurări asemănătoare cu ale noastre şi aveau mai puţină lumină decât noi, cu privire la voia lui Dumnezeu.

— Totuşi au câştigat biruinţă după biruinţă, în chip minunat. Aceasta este o dovadă că este o greşeală să gândim că, în faţa ispitei, trebuie să ne poticnim, că trebuie să ne lăsăm biruiţi.

Sunt oameni care se găsesc în împrejurări şi mai grele decât ale noastre şi totuşi se împotrivesc ispitelor cu o mare îndârjire.

Poate trăim între oameni care ne aţâţă la supărare, la mânie. Noi credem că nu putem să biruim, fiindcă suntem slabi. De fapt, nu suntem hotărâţi să ne împotrivim ispitei – şi tocmai aici este vina noastră căci alţii, având de-a face cu aceiaşi oameni, câştigă biruinţă după biruinţă.

Un negustor găseşte că este cu neputinţă să fie cinstit în negustoria sa şi astfel să rămână credincios Mântuitorului, pe câtă vreme mulţi alţii, în aceeaşi situaţie, răzbat fără înşelăciune şi minciună.

Trebuie să ţinem cutărie la adevărulcăorice ispităpoate li învinsă. Nu trebuie să dăm înapoi niciodată. Cele mai multe înfrângeri din viaţa noastră vin de acolo că nouă ni se pare că nu suntem în stare să biruim. Cine porneşte la luptă cu această încredinţare, a pierdut lupta pe jumătate.

Când spaniolii purtau război împotriva mexicanilor, s-a petrecut ceva vrednic de ştiut. Comandantul oştirii spaniole, Cortez, a făcut pe mexicani să creadă că spaniolii nu mor niciodată. El poruncise ca orice bărbat spaniol, căzut în luptă, să fie îngropat îndată, pe ascuns, aşa încât mexicanii să nu simtă nimic. Într-adevăr, în felul acesta, Cortez a izbutit să facă pe duşmani să creadă că spaniolii ar fi nemuritori şi astfel a biruit cu oştirea sa.

A ceasta pildă ne arată cât de înseninat este pentru viaţa noastră să credem în biruinţă. Să ţinem, deci, cu tărie la adevărul că orice ispită poate fi învinsă. Despre Domnul Isus se spune că a fost ispitit în orice loc şi în orice fel şi totuşi a biruit totdeauna. Ei bine, această biruinţă a Mântuitorului ne stă la îndemână. Pe de altă parte, să nu uităm niciodată că ispita în sine nu este păcat, ci numai o încercare, ca să fim doborâţi.

Mulţi se vaită aşa: "Ce mulţime de gânduri rele îmi trec prin cap! Câte simţăminte urâte îmi străbat inima!" E drept că pot să ne treacă prin minte gânduri foarte urâte. Aceasta, însă, nu înseamnă că am şi căzut în păcat. Numai atunci când socotim binevenite astfel de gânduri şi le păstrăm, numai atunci ajung păcate. Câtă vreme, însă, spunem nu gândului rău, încă n-am păcătuit. Luther spunea odată: "Nu putem să oprim păsările să zboare pe deasupra capului nostru. Însă, putem, să le împiedicăm să-şi clădească cuiburi în capul nostru".

Să ne continuăm călătoria vieţii cu încredinţarea şi siguranţa că este cu putinţă să ne împotrivim oricărei ispite, oricărui atac al Vrăjmaşului! În biruinţa Mântuitorului nostru, avem chezăşia că şi noi vom birui. El ne pune la îndemână puterea Sa, ca să trecem prin orice ispită. Nu este aceasta ceva

minunat? Să prindem curaj, pentru ca în fiecare zi să biruim şi să înaintăm bucuroşi!

Dumnezeu şi încercările noastre "Nu v-a ajuns nici o ispită, caresănu fifostpotrivită cu puterea omenească. Şi Dumnezeu, Care este credincios, nu va îngădui să fiţi ispitiţi peste puterile voastre; ci, împreună ev ispita, a pregătit şi mijlocul să ieşiţi din ca, ca s-o puteţi răbda" (Corinteni 10.13).

Încercări vin peste toţi oamenii, fără deosebire, atâta vreme cât trăim pe pământ. Este cu neputinţă să fim scutiţi de încercări. Dar ce mângâiere pentru noi să ştim că toate ispitele, toate încercările prin care trecem sunt controlate întotdeauna de Dumnezeu!

Domnul este Cel ce îngăduie orice încercare din viaţa noastră. Uneori o trimite chiar El de-a dreptul, în vederea creşterii noastre. Dumnezeu ştie prea bine ce suntem noi, dar totodată ştie şi ce trebuie să ajungem după veşnica Lui hotărâre. Drumul care ne scoate din păcat şi de sub stăpânirea firii noastre pământeşti şi care, în acelaşi timp, ne schimbă în chipul Domnului Isus, duce numai prin încercări şi ispite. Un om slab se întăreşte numai în măsura în care luptă împotriva ispitelor. Dacă Domnul ar fi înlăturat din viaţa noastră ispitele, aceste prilejuri de a lua o hotărâre sau alta, ar fi fost foarte greu pentru noi să mai înaintăm în viaţa noastră lăuntrică de legătură cu Dumnezeu.

De exemplu, să ne gândim la Avraam! Dumnezeu îi dăruise un fiu, ca răspuns la rugăciunea lui făcută cu credinţă. Inima lui Avraam se găsea acum în marea primejdie de a-şi 38 face un idol din Isaac. Când Domnul a văzut această primejdie, S-a gândit s-o înlăture, căci altfel Avraam nu ar mai fi putut să înainteze în viaţa sa de legătură cu Dumnezeu. De aceea, Dumnezeu a pus la încercare pe slujitorul Său: voia să-l vindece de slăbiciunea ce începuse să-i cuprindă inima. Astfel; i-a cerut lui Avraam să-l aducă jertfă pe singurul său fiu, pe care-l iubea atât de mult. Încercarea aceasta nu ţintea să doboare pe Avraam de la credinţă. Dimpotrivă: să-l întărească în credinţă şi să-l facă biruitor.

Într-adevăr, dacă urmărim mai departe, în Biblie, desfăşurarea vieţii lui Avraam, vedem cum el, tocmai prin această încercare, a dobândit o mare biruinţă, care l-a făcut unul dintre cei mai binecuvântaţi martori ai credinţei. Dumnezeu însuşi îi trimisese această încercare, deoarece îl cunoştea prea bine pe Avraam. Ba şi mai mult: El a chibzuit-o şi a pregătit-o, până în cele mai mici amănunte, înainte de a îngădui să ajungă la slujitorul Lui.

Acest fapt însemnat, de altfel, vrea să-l statornicească apostolul în versetul nostru, când spune că Dumnezeu, odată cu ispita, a pregătit şi ieşirea din ea. Nici o încercare nu vine asupra noastră la întâmplare, ci fiecare e un punct însemnat în înfăptuirea planului pe care Dumnezeu îl are cu privire la noi. Numai că mintea noastră, deseori, nu este în stare să vadă cum am putea să ieşim biruitori într-o împrejurare sau alta. Domnul, însă, ştie şi ne dă ajutorul de care avem nevoie. Aceasta ar trebui să fie pentru noi toţi o mare mângâiere.

De pildă, când ne găsim într-o încercare grea şi suntem abătuţi că nu găsim nici o ieşire din ea, atunci gândul acesta ar trebui să ne umple de curaj:

Dumnezeu ştie totul. El cunoaşte încercarea noastră destul de bine, până în cele mai mici amănunte. El vede limpede cum vom ieşi din ea. De aceea, trebuie să ne încredem în El pe deplin. Nimic rău nu poate să ni se întâmple, dacă trecem prin încercare cu această stare de suflet. Însă, dacă pierdem siguranţa că, în spatele tuturor încercărilor, Se află Domnul şi că El însuşi le îndreaptă asupra noastră şi le cârmuieşte, atunci ne vom descuraja şi astfel suntem pe jumătate învinşi.

Dumnezeu Se gândeşte la noi înainte de a veni ceasul încercării. El ştie în ce stare este sufletul nostru. El ne cunoaşte sufletul şi trupul şi ştie destul de bine cât putem să îndurăm în încercarea ce ne aşteaptă. Dumnezeu Se gândeşte dinainte cât de adânc şi cât de mult poate să ne întristeze. Şi atunci, în iubirea şi în purtarea Sa de grijă, ne pregăteşte mai dinainte în privinţa aceasta. E drept că, adeseori, nu vedem lucrul acesta numaidecât, ci abia după ce a trecut încercarea. Nu este minunat să ştim că Dumnezeu, înainte de a veni încercarea. Se gândeşte la noi şi aranjează totul potrivit cu puterile noastre?

Apoi, când vine încercarea, Dumnezeu stă şi El lângă noi. Ochii Lui sunt îndreptaţi necurmat asupra noastră. El Se ocupă atunci cu toată grija nevoia în care ne aflăm. El vede dacă încercarea este prea uşoară sau ne împovărează prea mult. Atunci El frânează puterea încercării sau îi dă drumul să vină puţin mai tare. Oricum, El veghează fără încetare ca să ne conducă la biruinţă prin încercări. În înţelepciunea şi în puterea Sa, Dumnezeu rânduieşte totul urmărind cu stăruinţă ca orice încercare să ne ducă un pas înainte în înfăptuirea planului pe care l-a iacut pentru fiecare dintre noi. Cunoscând aceasta, ar trebui să ne încredem pe deplin în El, în ceasurile noastre de întristare adâncă. Păcat, însă, că noi deseori vrem ne ajutam singuri! La urmă, vedem că demersul nostru a 40 făcut ca lucrurile să iasă rău. O, de-am învăţa noi să lăsăm în seama Domnului izbăvirea noastră din orice încercare! Atunci nu vom fi daţi de ruşine niciodată. Prin fiecare ispită biruită, neîntărim tot mai mult în credinţă. Cine înţelege taina aceasta, nu se mai teme de încercările vieţii, ci vede în ele prilejuri potrivite pentru biruinţă şi mijloace minunate de înaintare în viaţa creştină. Numai acela care a ajuns la această încredinţare, poate să vadă o neghiobie în rugăciunea acelora care doresc să nu se mai apropie de ei nici o ispită. Dacă ne aruncăm privirile înapoi, trebuie să recunoaştem că înaintarea noastră lăuntrică pe calea vieţii de legătură cu Dumnezeu se datoreşte numai ispitelor şi încercărilor de tot felul. Cine trece prin încercări, punându-şi încrederea în Mântuitorul, acela învaţă să se cunoască pe sine în slăbiciunea sa, dar şi pe Domnul în puterea Lui. Dacă nu ne-arântinde El mâna Sa păzitoare, mâna Sa care este totdeauna gata să ne vină în ajutor, am suferi înfrângere după înfrângere. Lucrul acesta, pe care-l vedem în fiecare zi, ne ţine inima în smerenie şi ne face recunoscători. Folosul încercării este aşa de mare că noi nu putem să-l preţuim îndeajuns. Mai întâi, învăţăm să atârnăm de Dumnezeu. Apoi, prin încercări, ajungem în stare să-i înţelegem şi să-i sfătuim pe aceia care se află în aceleaşi împrejurări sau în împrejurări asemănătoare.

Biblia ne dă, în Iov, pilda unui om care a trebuit să treacă prin adâncă întristare. Dumnezeu a îngăduit ca Vrăjmaşul să-l ispitească din toate părţile. Iov îşi pierdea copiii, toată averea, puterea sufletească şi trupească, până când, în cele din urmă, era gata să se prăpădească. Însă, cu toate acestea este minunat să vedem cum Domnul a ţinut mâna Sa asupra lui Iov şi a făcut ca încercarea să fie numai atât de grea cât a fost în stare s-o îndure slujitorul Lui. Ce-i drept, Iov a şovăit şi s-a îndoit de ajutorul lui Dumnezeu; însă, în cele din urmă, s-a ţinut strâns lipit de Domnul. Urmarea a fost că Dumnezeu a luat asupra Sa apărarea lui Iov şi l-a condus în chip minunat prin toate încercările, aşa încât Iov iese din ele mai bogat, atât înăuntru, cât şi în afară. Aşa lucrează Dumnezeu cu fiecare dintre noi, dacă ne încredem pe deplin în El.

Aceasta ar trebui să ne fie un îndemn ca niciodată să nu ne pierdem curajul, ci, în orice încercare, să ne încredinţăm soarta, cu toată inima, în mâna Mântuitorului.

Ce ne trebuie?

"Şi acum, fraţilor, vă încredinţez în mâna lui Dumnezeu şi a Cuvântului harului Său, care vă poate zidi sufleteşte şi vă poate da moştenirea împreună cu toţi ceisfinţiţi" (Faptele Apostolilor 20.32).

Apostolul Pavel lucrase trei ani printre oamenii din Efes şi îi îndemnase cu lacrimi zi şi noapte. Dumnezeu binecuvântase lucrul lui, aşa încât mulţi păcătoşi au putut să găsească drumul spre Domnul Isus. Dar a venit vremea ca Pavel să plece de la ei. Inima, negreşit, îi era adânc mişcată. Totuşi, nu i-a lăsat fără îndrumare; le-a arătat treilucruri care sale călăuzească viaţa în viitor: Dumnezeu, Cuvântul Lui, Harul Lui.

Orice copil al lui Dumnezeu – fie că este singur, fie că stă în legătură cu alţii – găseşte mare mângâiere în aceste trei cuvinte.

1. Dumnezeu! În spatele oricărei întâmplări din viaţa noastră, stă la cârmă Dumnezeu. Noi îl cunoaştem ca o Persoană vie, cu Care stăm în legătură şi cu Care ne împărtăşim gândurile. Când ne aflăm în încurcături şi când ne apasă împrejurări şi nevoi grele, atunci El ne poartă de grijă. Da, El Se gândeşte fără încetare la noi şi totdeauna este gata să ne vină în ajutor. S-ar putea întâmpla să ajungem vreodată să ni se ia tot ce avem pe pământ. Nu este acesta cel mai rău lucru. Să fim cu luare anunţe să nu-L pierdem pe Dumnezeu! Dacă-L avem pe El, putem să îndurăm liniştiţi pierderea tuturor lucrurilor. Aceia care s-au hotărât pentru Dumnezeu şi au trăit în legătură cu El, nu pot să mai trăiască fără El.

Dumnezeu este singura rezolvare adevărată a tuturor problemelor vieţii şi răspunsul cel mai competent la orice întrebare ce ne frământă. Când ne învinuieşte şi ne apasă trecutul – cu vina şi păcatele lui – să ne gândim că, între noi şi trecutul nostru, stă Dumnezeu. Nu este aceasta o mare mângâiere?

Mulţi oameni sunt foarte trudiţi din pricina luptei pe care sunt nevoiţi s-o ducă în vremea de faţă. Să nu uităm, însă, că şi în vremea de faţă, Dumnezeu este lângă noi clipă de clipă! El ne înconjoară din toate părţile şi ne scoate biruitori din greutăţile vieţii.

Dumnezeu este deasupra noastră şi ne binecuvântează. Dumnezeu e sub noi şi ne poartă în braţele Sale veşnice, pline de iubire şi îndurare. La stânga şi la dreapta noastră, este Dumnezeu: ne conduce pe drumul cel drept, ca să nu rătăcim. În sfârşit, înapoia noastră este Dumnezeu: este sprijinul nostru ca să nu şovăim; este întărirea noastră; ca să nu ne întoarcem înapoi.

De câte ori nu ne-am privit viitorul cu teamă şi îngrijorare! Curaj! Să ne gândim că Dumnezeu Se află şi între noi şi viitorul nostru! Cât adevăr, deci, cuprinde acea cântare creştinească în cuvintele: "Nu este cu putinţă sănii se întâmple decât ce a hotărât El sau ce îmi este de folos!" Da, Dumnezeu este sprijinul nostru în orice ispită care ne vine din partea oamenilor sau chiar din însăşi inima noastră.

Ce copii ai lui Dumnezeu, veseli şi mulţumiţi, am fi, dacă ne-am deprinde să punem totdeauna pe Dumnezeu între noi şi toate ale noastre!

Am fi cruţaţi de multe amărăciuni şi de multe suferinţe şi niciodată nu ne-am mai simţi singuri şi deznădăjduiţi. Ce minunat să te ştii înconjurat de Dumnezeu din toate părţile!

2. Cuvântul Lui Dumnezeu! Ne dă lumină cu privire la noi înşine. El ne arată cum este într-adevăr inima noastră. Cine se conduce după Cuvântul lui Dumnezeu, nici nu se va preţui prea mult -îngâmfându-se – nici nu se va preţui prea puţin – descurajându-se.

În Cuvântul Lui, de asemenea, găsim lumină cu privire la lumea din jurul nostru. Dumnezeu, însă, nu vorbeşte ca filosofii, ci vorbeşte prin fapte. Călăuziţi de această vorbire limpede, vom putea să judecăm cu chibzuinţă pe oamenii cu care avem relaţii şi astfel să nu cerem de la ei nici prea mult, nici prea puţin. Dacă zi de zi ne lăsăm conduşi de Cuvântul lui Dumnezeu, Domnul ne dă posibilitatea să privim toate lucrurile aşa cum sunt şi să nu ne înşelăm.

Cuvântul Lui ne învaţă cum putem să triumfăm peste orice împrejurare din viaţa noastră. Că adesea trecem prin mari greutăţi, ştim fiecare din propria experienţă. Păcat, însă, că luptând împotriva lor numai cu puterile noastre obosim, ba chiar ne istovim!

Prin Cuvântul lui Dumnezeu, învăţăm să cunoaştem pe Domnul ca pe Dumnezeul iubirii. Iubirea cu care ne întâmpină Domnul nu este o iubire molatică, dulceagă. Nu. Iubirea Lui este o iubire puternică, sfântă. De altfel, Dumnezeu a fost Acelaşi şi înainte de a-L cunoaşte. Noi, însă, nu ştim că El ne iubeşte atât de mult. În îndurarea Sa, Domnul Se apropie de fiecare dintre noi şi ne spune: "Omule, nu te osândesc. Tu eşti aşa cum eşti, pentru că aşa a fost înzestrată fiinţa ta. Eu, însă, ţi-am trimis pe Fiul Meu, pe Isus Cristos, ca să te mântuiască şi să te facă liber. Primeşte-L şi vei fi fericit!"

Cuvântul Lui ajunge să fie puterea vieţii noastre. Mulţi oameni cad istoviţi în lupta cu păcatele lor. Sunt însufleţiţi de dorinţe bune şi cu toate acestea merg dintr-o înfrângere în alta, astfel că ajung din ce în ce mai nenorociţi. Ce minunat, însă, este să ştim că Sfânta Scriptură ne face tari în lupta pe care o ducem împotriva păcatului! Citind Cuvântul lui Dumnezeu, gândurile dumnezeieşti se coboară în sufletul nostru.

Ceea ce n-am dobândit prin mulţi ani de rugăciune şi de religiozitate obţinem prin Cuvântul Lui. Aceasta este taina celor care au învăţat să slăvească pe Dumnezeu prin trăirea lor: ei s-au deprins "să gândească aşa cum a gândit Domnul Isus Cristos". Dumnezeu este izvorul puterii. El este bucuros să stea la noi, când trecem de partea Lui. În El găsim tot ce avem nevoie, iar Cuvântul Lui ne îndrumă în acest scop. De câte ori nu am fost cuprinşi de nelinişte! Cuvântul Lui, însă, ne dă curaj şi ne alungă teama, fiindcă ne încredinţează că Dumnezeu însuşi are grijă de noi. Multe suflete slabe şi descurajate au fost întărite şi îmbărbătate de Cuvântul lui Dumnezeu! Numai primirea Cuvântului Lui ne schimbă viaţa.

3. Harul Lui Dumnezeu! Harul ne dă posibilitatea să ne alipim de Dumnezeu! Noi toţi, fără deosebire, avem nevoie de har, ca să răzbatem prin lume. În harul Lui, creşte şi ajunge la statura deplină omul nostru cel nou.

Sunt unele persoane, de pildă, care nu ştiu nimic despre Dumnezeu. Împietrite şi nesimţitoare se închid în sine şi se gândesc numai la interesele lor personale. Ei îşi trăiesc viaţa fără să le pese de Dumnezeu. Din pricina aceasta sunt foarte nenorociţi. Uneori o mărturisesc singuri. Dacă vrea cineva să le vorbească ceva despre Dumnezeu, se tulbură şi evită cu străşnicie. Ţi se sfâşie inima de durere, când te gândeşti la astfel de oameni. Deşi îi iubeşti, totuşi nu le poţi da nici un ajutor. Este o mare mângâiere, însă, pentru noi să ştim că tot ce nu putem să facem noi, ne poate da hanii lui Dumnezeu, îndată ce harul începe să lucreze într-un suflet, el nu poate să mai rămână nesimţitor.

Da, este lucru dovedit că harul schimbă pe oameni.

Dacă privim în urmă, la calea pe care ne-a condus Dumnezeu până acum, trebuie să recunoaştem că totul a fost numai har. Însă, dacă înainte ne-ar fi vorbit cineva despre har, nu i-am fi dat crezare deloc. Abia după ce privim înapoi, cunoaştem harul.

Ce nenorociţi ne simţeam din pricina păcatelor! Vina ne apăsa atât de mult de parcă era gata să ne zdrobească. Şi noi nu puteam să credem că este iertare şi pentru noi. Tocmai atunci, însă, harul a început să lucreze în inima noastră şi îndată am căpătat încredinţarea că Dumnezeu ne iartă şi ne curăleşte şi pe noi.

Există copii ai lui Dumnezeu întorşi la El de mult. Într-o vreme – sunt mulţi ani de atunci – ardea sufletul în ei de iubire pentru Mântuitorul. Acum, însă, sunt reci: au dat înapoi sufleteşte. Ei caută pretutindeni drumul care să-i ducă iarăşi la "dragostea dintâi", dar nu-l găsesc. In cele din urmă, harul începe să lucreze iarăşi în sufletele lor şi astfel oamenii aceştia ajung din nou destoinici pentru Dumnezeu.

Tot aşa, bunăoară, cineva are o legătură puternică. Luptă împotriva ei cu toată străşnicia, dar nu câştigă nici o biruinţă, în cele din urmă, parcă-i vine să renunţe la orice luptă. Însă, într-o bună zi, începe să vadă limpede că şi pentru această legătură este de ajuns harul. Din clipa aceea i-a venit ajutorul dorit.

De câte ori, apoi, noi întâlnim oameni cusurgii – care se găsesc chiar printre credincioşi. Ne adunăm laolaltă cu ei şi în fiecare zi luăm hotărâri foarte bune. Curând, însă, vedem că noi nu putem să ne schimbăm nici pe noi, nu

putem să-i schimbăm nici pe ei. Însă, îndată ce privirea ni se îndreaptă spre har, atunci scăpăm de ciocniri şi putem să ne înţelegem cu cei mai ciudaţi oameni.

Sunt oameni care au de îndurat câte o boală grea. Asta nu este uşor. Ştim că un copil al lui Dumnezeu trebuie să se înfrâneze. Însă, nu avem în noi atâta putere ca să suferim durerile fără să ne plângem. Atunci ce este de făcut?! Să ne îndreptăm spre harul lui Dumnezeu, singurul Care poate să ne întărească să îndurăm boala cu o falâ veselă.

Avem nevoie de har la fiecare pas din viaţa noastră. Harul ne este de ajuns pentru orice împrejurare grea. De-am fi oameni care să trăim fără încetare din acest har, ca astfel totdeauna să avem har din plin! Apostolul Pa vel spune într-un loc că ne stă la îndemână "orice fel de har". Să ne deprindem ca zilnic să luăm har peste har! În felul acesta, vom avea o viaţă bogată şi vom fi scutiţi de atâtea amărăciuni şi dureri.

Aceste trei lucruri: Dumnezeu, Cuvântul Lui, harul Lui – nu se pot despărţi unul de altul. Apostolul Pa vel ştia bine lucrul acesta şi de aceea ni le-a înfăţişat ca stând în strânsă legătură unul cu altul. Şi noi, dacă vrem să trecem prin viaţă ca oameni binecuvântaţi, să ne lăsăm călăuziţi de Dumnezeu, de Cuvântul Lui şi de harul Lui!

Drumul spre ţintă "O moştenire plăcută mi-a căzut la sorţi, o frumoasă moşie mi-a fost dată" (Psalmul 16.6).

Să trăieşti fără nici un scop e cel mai rău lucru ce se poate închipui. Ce mângâiere, însă, pentru noi, copiii lui Dumnezeu, în gândul că însuşi Domnul a hotărât scopul vieţii noastre! Într-adevăr rostul vieţii noastre este să ajungem asemenea chipului Domnului Isus Cristos. Şi lucrul acesta se poate înfăptui numai pe drumul vieţii noastre de pe pământ, în mâinile înţelepte ale lui Dumnezeu se află, chiar dinainte de întemeierea lumii, un plan care cuprinde toate tărâmurile pe care se desfăşoară viaţa noastră. Înfăptuirea acelui minunat scop, pe care l-a hotărât Domnul în planul Său, atârnă de felul cum folosim împrejurările prin care trecem.

Tocmai lucrurile prin care trecem zilnic sunt mijloacele pe care vrea să le întrebuinţeze Dumnezeu, ca să ne facă asemenea Domnului Isus. Tot ce ni se întâmplă, în bine sau rău, nu are alt scop decât să lucreze la formarea sufletului nostru. Îndată ce ne însuşim acest fel de a privi oamenii şi împrejurările, vom vedea cum, numaidecât, lucrurile neplăcute din viaţă îşi pierd ghimpii veninoşi. Astfel, ne deprindem ca orice greutate pe care o întâmpinăm s-o privim ca un prilej, ca un mijloc, prin care omul nostru lăuntric creşte şi ajunge matur. Însă păcatul ne orbeşte ochii şi ne încurcă mintea. Totuşi, îndată ce o privire pătrunzătoare ne descoperă însemnătatea întâmplărilor mărunte de care ne izbim zilnic, vom ajunge în stare să le folosim spre câştigul nostru veşnic.

Mulţi oameni suferă, de pildă, din pricină că nu le convine locul în care muncesc: aceasta le dă mult de furcă.

Cineva poate să aibă legătură cu Domnul şi totuşi să fie nemulţumit de un lucru sau de altul. Poate că Domnul socoteşte că locul în care trăim este

bun: noi, însă, nu suntem de aceeaşi părere. Este nevoie să ajungem la starea aceea, încât şi pentru noi să se potrivească ceea ce este scris în Faptele Apostolilor: "S-a părut nimerit Duhului Sfânt şi nouă". Când voia noastră se potriveşte deplin cu voia lui Dumnezeu, abia atunci suntem în stare să spunem cu psalmistul: "Omoştenire plăcută mi-a căzut la sorţi".

Dacă nu ajungem în această stare, atunci nu e chip să mai înaintăm nici un pas în viaţa de legătură cu Dumnezeu, însă, îndată ce am ajuns în această stare, trăim şi noi cu adevărat cuvintele psalmistului: "N-am nici un bine în afară de Tine". Aceasta priveşte nu numai lucrurile mari, lucrurile însemnate ale vieţii noastre, ci mai ales micile întâmplări zilnice. Şi, dacă totuşi nu suntem mulţumiţi cu locul nostru de muncă, aceasta este o dovadă lămurită că fericirea noastră nu atârnă numai de Mântuitorul, ci şi de felul cum ne purtăm în îndeletnicirea noastră. Aceia care stau pe temelia credinţei în adevărul cuvintelor: "Tu îmi îndrepţi sorţul"- nu se lasă niciodată înrâuriţi puternic de împrejurările lor trecătoare.

Există în jurul nostru oameni care pot să ne amărască mult viaţa. Ce greu este astfel, când stai la un loc cu cineva carete dojeneşte întruna! Unii oameni sunt atât de cicălitori că nu este chip să se abţină de la această pornire nesuferită: parcă a intrat în sângele lor. Nu este deloc uşor pentru cineva să fie nevoit a trăi lângă astfel de oameni. Da, cine are legături cu astfel de oameni cicălitori peste măsură, este în primejdie să fie doborât în cele din urmă. Dar cine ştie că Dumnezeu foloseşte şi pe oamenii care se poartă rău cu noi, ca să ne schimbe în chipul Domnului Isus acela nu se va mai răzvrăti împotriva unor astfel de oameni.

Noi nu suntem în stare să-i schimbăm pe oameni. Singurul lucru pe care-l putem schimba este felul de a înţelege, de a privi lucrurile. Cine a învăţat să le privească aşa cum trebuie, nu se va mai prăbuşi sub greutăţile şi hărţuielile zilnice, ci prin ele omul său lăuntric va creşte în statură. Această schimbare a felului de a privi lucrurile este, însă, un fapt de credinţă, căci viaţa de toate zilele ne învaţă tocmai invers. Trebuie să ne schimbăm atât de mult felul de a-i privi pe oameni, încât să fim gata ca orice observaţie pe care ne-o face cineva – până în cele mai mici amănunte – s-o luăm ca din mâna lui Dumnezeu. Cine gândeşte aşa, poate să spună dintr-o inimă sinceră -împreună cu psalmistul: "O moştenire plăcută mi-a căzut la sorţi".

Uneori este foarte greu ca, în timpul încercării să vedem, la spatele ei, lucrarea lui Dumnezeu. De multe ori nici după încercare nu izbutim să vedem lucrul acesta. Să se ştie, însă, că tocmai împrejurările mărunte şi anevoioase prin care trecem ne dau prilejul să ducem o viaţă demnă şi vrednică de respect.

Andrelele de împletit sunt lucruri cu totul obişnuite, pe care le cumpărăm cu un preţ aşa de mic. Şi totuşi cu ele putem să facem lucruri foarte frumoase.

Întocmai aşa este şi în viaţa noastră lăuntrică, în viaţa noastră de legătură cu Dumnezeu. Întâmplările mărunte şi obişnuite de fiecare zi se aseamănă cu andrelele, care par aşa de neînsemnate. Totuşi, dacă ne gândim

că aceste întâmplări fac parte din planul lui Dumnezeu pentru noi, ne vor sluji în bine.

Orice lucru rău sau neplăcut, care ne vine din partea oamenilor, va ajunge pentru noi un bun prilej pentru creşterea omului nostru lăuntric. Numai că trebuie să folosim bine împrejurările noastre, pentru ca să ia fiinţă într-o tot mai mare măsură chipul lui Dumnezeu în sufletul nostru. Şi lucrul acesta este cu putinţă numai dacă nu ne lăsăm biruiţi de oameni sau de împrejurări. Să ne deprindem mai bine să folosim orice împrejurare pentru creşterea noastră lăuntrică! Dacă începem ziua cu această stare de suflet, atunci se va potrivi şi pentru noi ceea ce spune psalmistul în cuvintele: "Tu îmi îndrepţi sorţul". Încă şi atunci ni se poate întâmpla ca, uneori, s-o scoatem la capăt cu oarecare greutate şi, pentru puţin timp, să cârtim şi să ne văităm. Nu vom rămâne, însă, aici şi astfel, cu toate aceste lucruri, noi vom creşte în omul lăuntric.

Poate că noi nu vom sesiza această creştere, însă, cei din jur, mai curând sau mai târziu, vor vedea lămurit că în sufletul nostru şi-a făcut tot mai mult loc chipul Domnului Isus.

Poate că, uneori, ne hotărâm dimineaţa să răspundem cu iubire la toate gesturile neprietenoase pe care le vom întâmpina în cursul zilei. Totuşi, de multe ori nu izbutim. Atunci ne hotărâm din nou şi iarăşi ne surprindem că spunem cuvinte neprietenoase şi aspre. Cu toate aceste înfrângeri, să nu încetăm a privi orice împrejurare prin care trecem ca un mijloc pentru împlinirea planului lui Dumnezeu în viaţa noastră. Lucrurile şi împrejurările neplăcute nu pot să se schimbe. Ceea ce putem să schimbăm noi este numai felul cum le privim. Dacă însă acest fel de a le privi nu ne conduce întotdeauna din biruinţă în biruinţă, ne ajută poate să învingem măcar o singură greutate. Stăruind totuşi în acest punct, treptat, treptat ne deprindem să tragem folos – pentru creşterea omului nostru lăuntric – din toate împrejurările pe care le întâmpinăm. Astfel, în curând dobândim două biruinţe şi mai apoi trei. In felul acesta, ne ajungem ţinta: ne schimbăm din ce în ce mai mult în chipul Domnului Isus.

Uneori ne vine foarte greu când suntem nevoiţi să ne confruntăm întruna cu oameni care ne chinuiesc şi ne fac numai rău. Când se poartă aşa de urât cu noi, abia mai putem să credem că Dumnezeu este Acela Care rânduieşte astfel de încercări în viaţa noastră. Totuşi, să fim încrezători! Să folosim purtarea neplăcută a unora şi a altora întocmai ca pe nişte andrele, cu care să facem o lucrare minunată pentru creşterea omului nostru lăuntric, spre slava Domnului. Şi Dumnezeu însuşi Se va îngriji ca oamenii care ne fac rău, într-o bună zi, să fie smeriţi, să fie zdrobiţi. Este adevărat ce spune Domnul în Vechiul Testament: "N-am uitat nimic". Aceasta nu trebuie să ne facă să fim răutăcioşi, ci numai să ne întărească încrederea în dreptatea lui Dumnezeu. Aşadar, împrejurările mărunte de fiecare zi trebuie să ne slujească să înfăptuim cu ele planul pe care Dumnezeu l-a făcut pentru sufletul nostru, ca astfel să ajungem ţinta noastră veşnică. Dacă uneori nu se vede deloc că în felul acesta slava Domnului s-ar arăta în viaţa noastră, noi totuşi să credem lucrul acesta!

Eram odată într-un loc în care se aflau multe fabrici de ceasuri. Într-o astfel de fabrică, fiecare lucrător avea datoria să lucreze o mică, o foarte mică parte dintr-un ceas. Lucrarea fiecăruia era aşa de specializată, încât niciunul nu ştia să lucreze ceea ce lucra celălalt. La sfârşit, însă, un lucrător aduna toate acele piese singuratice, lucrate de atâţia oameni, le asambla şi, astfel lua fiinţă acel obiect minunat, care este ceasul. Dacă ar fi privit cineva mai înainte acele piese neînsemnate, abia ar fi putut să creadă că din ele avea să iasă un lucru atât de minunat: ceasul.

Întocmai aşa este şi în viaţa noastră. Micile întâmplări de fiecare zi sunt părticele pe care Dumnezeu le va strânge într-o bună zi, ca să lucreze din ele statura deplină a omului nostru lăuntric.

Atunci vom rămâne uimiţi, văzând ce mare însemnătate au avut greutăţile cu care ne-am confruntat în viaţă. Atunci vom înţelege că ele au fost mijloacele care ne-au ajutat să ne schimbăm în chipul Domnului Isus.

De aceea, să nu mai fim atât de mărginiţi şi să nu mai privim oamenii şi împrejurările cu o privire pământească. Să ne îndreptăm privirile spre ţinta noastră veşnică şi, astfel, vom fi în stare să trecem prin viaţă ca nişte copii ai lui Dumnezeu bucuroşi, biruitori în orice împrejurare!

Temniţa sufletului nostru "Scoatc-mi sufletul din temniţă, ca să laud Numele Tău!" (Psalmul 142. 7), în Biblie se vorbeşte despre mai multe feluri de temniţe. De obicei, prin temniţă se înţelege o clădire în care sunt închişi oamenii răi. Totuşi, Biblia ne arată cum în temniţă au ajuns şi oameni buni, oameni care nu erau deloc primejdioşi. Să ne gândim, de pildă, la Iosif! El a stat în temniţă, cu toate că nu făcuse nici un rău. Proorocului Ieremia i s-a întâmplat la fel. De asemenea, apostolii Pavel, Petru şi Ioan au fost aruncaţi şi ei în închisoare, fără ca să le fi dovedit cineva că au făcut vreun rău. Apostolul Pavel chiar se numeşte într-un loc "întemniţat al lui Cristos".

Afară de temniţele obişnuite, există încă o temniţă – tot pentru oameni. Această temniţă, însă, nu se găseşte în vreo clădire. O cunoaştem toţi – tu şi eu – căci fiecare o purtăm în noi înşine. E temniţa sufletului nostru. Psalmistul o cunoaşte şi el şi chiar suferă din pricina ei; de aceea se roagă el Domnului: "Scoate-mi sufletul din temniţă, ca să laud Numele Tău!"

Ei bine, ce poate să fie această temniţă care ne ţine închişi pe toţi?

Mai întâi, o temniţă poate să fie temniţa minţii.

Sunt oameni – şi eu cred că numai foarte puţini nu intră în această ceată – care pot fi socotiţi ca întemniţaţi în gândurile lor. Sinceri şi iubitori de adevăr, ei umblă după cunoştinţă şi nu observă primejdia care-i ameninţă chiar din partea minţii lor. Ei vor să înţeleagă totul cu ascuţimea minţii lor. Firește că nu reuşesc totdeauna. Întreaga lume, întreaga zidire ridică în sufletul nostru multe semne de întrebare şi – dacă suntem cinstiţi – trebuie să mărturisim că noi înşine ne suntem uneori o taină. Viaţa, de asemenea, are şi ea nenumărate taine, pe care niciodată nu putem să le pătrundem în întregime. Firește aceasta este o suferinţă pentru astfel de oameni. Mărginiţi la puterile priceperii lor, sufletul le e chinuit de îndoieli. Dacă le vorbeşte cineva despre mântuirea prin sângele Domnului Isus, ei spun că nu pot să creadă, deoarece mintea lor nu

este în stare să priceapă acest lucru. În felul acesta, ei rămân închişi în temniţa gândurilor lor. Dacă un astfel de om îl primeşte pe Mântuitorul, prin aceasta încă nu scapă din închisoarea sa, fiindcă-l împiedică mintea. De asemenea, chiar dacă ne-am predat inima Domnului Isus, s-ar putea să fim totuşi în starea în care era şi psalmistul, aşa încât să dorim să fim scoşi din închisoarea în care suntem gata să ne prăpădim. Nu cumva şi tu eşti închis în temniţa gândurilor tale?

O altă temniţă este simţirea noastră. Unii oameni sunt stăpâniţi atât de mult de simţirea lor, încât toate hotărârile lor sunt o urmare a simţirii lor. Puţin le pasă unde vor ajunge. La ei, totul se învârteşte în jurul simţirii lor.

Astfel de oameni nu sunt în stare să se îndrepte spre Mântuitorul, fiindcă nu-i îndeamnă simţirea. Şi, chiar dacă îşi predau viaţa lui Dumnezeu, ei totuşi nu pot să aibă niciodată siguranţa deplină că sunt mântuiţi, fiindcă simţirea lor nu le dă această siguranţă. Unor astfel de oameni li s-ar putea vorbi ceasuri întregi despre primejdia în care se găsesc; ei ar trebui să înţeleagă că viaţa creştinească nu se clădeşte pe simţirile noastre, ci pe fapte dumnezeişti.

Simţirea nu are nici un preţ. Câtă vreme omul se află închis în temniţa simţirii sale ar vrea să simtă totul şi când nu reuşeşte, este nefericit.

Nu cumva şi noi ne aflăm în această temniţă?

Apoi, sufletul poate să stea închista temniţa eului nostru. Orice om, de obicei, îşi dă mare însemnătate. Asta e ceva omenesc. Uneori, însă, întâlnim oameni care nu pierd nici un prilej să scoată mereu în faţă eul lor. La tot pasul, ne este dat să auzim cuvinte ca acestea: "Eu sunt cu totul deosebit; cu mine trebuie să vorbească cineva altfel; împrejurările mele sunt cele mai grele" şi aşa mai departe. Şi când cineva arată unor astfel de oameni drumul spre Mântuitorul, ei dau îndată la iveală felul lor de a fi – eul lor – aşa încât parcă ar trebui să li se vestească o altă Evanghelie. Eul lor este idolul pe care-l cinstesc cu toată fiinţa lor şi vai de omul care nu se pleacă în faţa Măriei Sale Eul lor! Oamenii aceştia sunt foarte mulţumiţi de ei înşişi şi foarte înfumuraţi. Totdeauna şi pretutindeni, ei se pun în cântar cu alţii; bineînţeles, ei atârnă mai greu, ceilalţi sunt uşori ca fulgul; ei sunt totul, ceilalţi nimic. Ei nu se împacă deloc cu locuri de mâna a doua, ci, mai degrabă, stau deoparte, călăuziţi şi stăpâniţi numai de eul lor. Şi în toate acestea, ei nu văd ce oameni nenorociţi sunt.

Nu cumva suntem şi noi închişi în temniţa eului nostru?

Unii se găsesc în temniţa temperamentului lor. Fiecare om vine pe lume cu firea sa deosebită. Fiecare este înzestrat într-un anumit fel. Dacă în toate faptele noastre ne lăsăm călăuziţi numai de temperamentul nostru, atunci nu suntem liberi. Cine îşi dă seama că se află închis în această temniţă, nu are drept să se dezvinovăţească, spunând: "Eu sunt aşa şi nu pot altfel". Domnul Isus a venit în lumea aceasta ca să ia în mâna Sa şi temperamentul nostru. Nu numai că este gata, dar El este şi în stare să schimbe fiinţa noastră, aşa încât ea să ajungă să semene din ce în ce mai mult cu El.

Nu cumva suntem robii temperamentului nostru?

Mulţi oameni îşi chinuiesc sufletul în temniţa împrejurărilor. Fiecare dintre noi trăim în împrejurări deosebite, care ne plac mai mult sau mai puţin. Cine nu a dorit după ceva mai frumos şi mai plăcut? Unii gândesc că ar fi tare fericiţi, dacă ar fi miliardari sau măcar milionari. Alţii cred că nu există Dumnezeu, căci, dacă ar exista – zic ei – S-ar interesa şi de dânşii şi i-ar aşeza în împrejurări mai bune.

Cu mulţi ani în urmă, pe ecranul unui cinematograf, s-a rulat un film intitulat: "Dacă aş avea un milion". Era vorba despre un om bătrân, bogat, care într-o zi şi-a pierdut minţile. Ajungând în această stare, s-a apucat să împartă cecuri, unul după altul. A venit un om sărac şi i-a pus în mână un CEC de peste un milion de lei. Şi aşa făcea cu orice om pe care-l întâlnea în cale. Filmul arăta că oamenii aceia, care au ajuns dintr-odată aşa de bogaţi, nu au avut parte de fericire. Era interesant, dar şi dureros în acelaşi timp, să vezi cum toţi, fără nici o excepţie, şi-au pierdut minţile din pricina neaşteptatei schimbări în resursele lor materiale. Iată ce urmare a avut împlinirea dorinţei lor: "Dacăaş a vea un milion ".

Ce nesăbuiţi suntem noi, oamenii, când judecăm pe Dumnezeu şi murmurăm împotriva împrejurărilor în care ne-a aşezat El! În înţelepciunea şi iubirea Sa, Domnul a rânduit totul în viaţa noastră, aşa cum este mai bine pentru noi.

Te găseşti tu, încă, în temniţa împrejurărilor tale?

O altă temniţă este lumea. Cu puterea ei mare, lumea caută să ne stăpânească. Poate nici nu ne dăm bine seama ce 58 piedică poate să fie lumea pentru noi. Ea nu îngăduie sa ne predăm viaţa Domnului Isus. Şi, dacă totuşi am făcut pasul acesta, ea caută să ne înrâurească aşa de mult, încât să nu mai putem să înaintăm pe urmele Mântuitorului. Sunt oameni care spun: "Dumneavoastră vorbiţi totdeauna despre Domnul Isus şi despre trăirea cu El. Dar eu nu am nici o dorinţă după o astfel de viaţă. E mult mai frumos în lume, fiindcă ai posibilitatea variaţiei. De pildă, dacă te plictiseşti, poţi să te duci la teatru sau la cinematograf. Dumneavoastră, însă, cu Evanghelia dumneavoastră, vă lipsiţi de orice bucurie şi duceţi o viaţă searbădă". Din nenorocire, deseori ne este dat să auzim astfel de cuvinte; ele vin, însă, totdeauna din partea unor oameni care nu au nici o legătură cu Mântuitorul. Dacă îi întrebi cum au ajuns să aibă o astfel de părere despre viaţa creştină, răspund că aşa le-a fost descrisă de unii şi de alţii. Bieţii oameni! Vorbesc despre lucruri pe care nu le-au cunoscut niciodată. Ei se aseamănă cu aceia care emit opinii despre o carte, cu toate că nu au citit-o.

Nu cumva ne găsim în temniţa lumii?

În sfârşit, mai e temniţa depărtării de Dumnezeu. Oamenii închişi în această temniţă sunt arătaţi de apostolul Pavel în Epistola către Efeseni, prin aceste cuvinte: "fără Dumnezeu şi fără nădejde în lume". Ei au un Dumnezeu, dar nu un Dumnezeu cu care să aibă o legătură personală. Pentru ei, Dumnezeu nu este Mântuitorul, Izbăvitorul, Prietenul şi Conducătorul lor; pentru ei, Dumnezeu este ca un străin, cu care nu ai nici o legătură.

Nu cumva tu suspini, încă, în această temniţă a depărtării de Dumnezeu?

Temniţa sufletului poate nu este aceeaşi pentru fiecare dintre noi. Oricum, este bine să ştim că noi nu trebuie să rămânem închişi în niciuna dintre aceste temniţe. Domnul Isus a venit să ne scoată pe fiecare din temniţa noastră, să ne facă liberi şi fericiţi prin aceea că ne conduce în cea mai aleasă temniţă: temniţa legăturii sufletului nostru cu Dumnezeu însuşi. Cine a ajuns un întemniţat al Domnului Isus Cristos, acela poate să treacă prin viaţă cu bucurie.

Să ne rugăm şi noi sincer cu cuvintele psalmistului: "Scoate-mi sufletul din temniţă, ca să laud Numele Tău!" Numai aşa vom fi în stare să ne bucurăm şi să ducem o viaţă înnoită. O nouă putere şi o nouă bucurie ne vor umple inima. Şi aceasta se potriveşte nu numai pentru aceia care nu cunosc pe Domnul, ci şi pentru noi, copiii lui Dumnezeu, atâta vreme cât ne găsim în vreo temniţă. Mântuitorul a venit să ne scoată din orice temniţă, dacă ne predăm Lui. Cine face pasul acesta, va trăi adevărul cuvintelor: "Dacă Fiul vă face slobozi, veţi fi cu adevărat slobozi".

Să-L cunoaştem!

"Ba încă şi acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, faţă de preţul nespus de mare al cunoaşteriiluicristos Isus, Domnulmeu" (FUipeni3.8).

Sufletul omenesc însetează după cunoştinţă; el caută cunoştinţa pretutindeni: în câmpul ştiinţei, al artei şi al tehnicii. Niciodată, însă, cunoştinţa despre lucrurile pământeşti nu l-a mulţumit deplin pe om; sufletul năzuieşte totdeauna după cele veşnice. Creştinii tuturor veacurilor au umblat şi ei după cunoştinţă şi anume: după cunoştinţa lui Dumnezeu. De multe ori, însă, au pătruns prea puţin în sfânta legătură dintre om şi Dumnezeu.

De altfel. Dumnezeu a spus cu privire la Avraam: "Să ascund Eu, oare, lui Avraam ce am să fac?" într-adevăr, Dumnezeu îl cunoştea pe Avraam şi la rândul său, Avraam nu era străin de Dumnezeu. Ei bine, tocmai această cunoaştere – şi dintr-o parte şi dintr-altă – L-a făcut pe Domnul să-i destăinuie lui Avraam lucrurile pe care le ţinea acoperite pentru alţii.

Cunoaştem şi noi pe Dumnezeu aşa încât El să ne poată împărtăşi şi nouă gândurile Sale?

Dacă citim Noul Testament cu luare aminte, vedem că, în privinţa gradului de cunoaştere a Domnului Isus, sunt mai multe cercuri de oameni.

În primul rând, era cercul poporului. Mulţimea îl cunoştea numai din ce auzise despre El. Cei mai mulţi ştiau că El venise să facă minuni şi să dea învăţătură. Aceasta pare să fi fost întreaga cunoştinţă a poporului despre Domnul Isus. Era o cunoştinţă învăţata, nu o cunoştinţă izvorâtă dintr-o legătură personală cu Mântuitorul. Pentru inimile lor, Domnul Isus era tot aşa de străin ca oricare alt om din acel timp. Pe de altă parte, cunoştinţa lor despre El n-a avut asupra vieţii lor nici o înrâurire hotărâtoare; au rămas neschimbaţi, ca şi când n-ar fi auzit nimic despre El. E drept, într-o vreme, poporul I-a strigat: "Osana!" cu o însufleţire răsunătoare. Puţin după aceea, însă, aceeaşi mulţime a strigat cu aceeaşi însufleţire: "Răstigneşte-L! Răstigneşte-L!"

Nu cumva şi noi II cunoaştem pe Domnul Isus în felul acesta şi de aceea trecem nepăsători pe lângă El?

Alt cerc îl alcătuiau aceia care îl duşmăneau. Să ne gândim numai la farisei, la marii preoţi şi la cărturari! Aceştia îl cunoşteau prea puţin. Cunoştinţa lor despre El era sucită, nepotrivită cu adevărul. De aceea, nu voiau să aibă de-a face cu El, ba chiar luptau împotriva Lui cu orice prilej.

Şi astăzi, din nenorocire, Mântuitorul are, printre fiii oamenilor, vrăjmaşi care-L urăsc şi-L prigonesc.

Cititorule, nu cumva faci parte din acest cerc?

Ceata celor credincioşi în Biblie, însă, găsim şi alt cerc de oameni: era alcătuit din prietenii Domnului Isus, oameni foarte apropiaţi Lui. În acest cerc, deosebim patru cete.

Prima ceată era alcătuită din 70 de ucenici. Pe aceştia Domnul Isus îi alesese ca să îndeplinească anumite însărcinări. Ei îl cunoşteau şi-L iubeau, aşa că au ajuns în stare să facă şi minuni însemnate prin puterea Lui. Cu mare bucurie 62 îi istoriseau ceea ce întâmpinau şi îi dădeau socoteală de ceea ce învăţau şi lucrau pentru El.

A doua ceată era alcătuită din cei 12 ucenici. Aceştia stăteau în legătură cu Mântuitorul zi de zi: erau mereu în apropierea Lui. Domnul Isus Se simţea atât de apropiat de ei că, la sfârşitul vieţii Sale, i-a numit "prietenii" Săi. Le încredinţase multe lucruri. Ei îl iubeau; în mijlocul lor, El Se simţea bine şi nu avea de ce să Se teamă.

În a treia ceată erau numai trei persoane şi anume: Petru, Iacov şi Ioan. Aceştia îi erau cei mai apropiaţi dintre toţi ucenicii. Ei îl cunoşteau pe Mântuitorul mai bine decât ceilalţi; de aceea şi El i-a luat cu Sine în toate împrejurările mai însemnate din viaţa Sa. Astfel, când El S-a schimbat la faţă, ei erau acolo, pe munte; pe când ceilalţi ucenici rămăseseră jos, la poalele muntelui. Tot astfel, aceşti trei ucenici au fost de faţă şi când Domnul Isus a înviat-o din morţi pe fiica lui Iair. Ei au intrat în casa de jale şi au văzut minunea ce s-a petrecut acolo. Mai târziu, când au venit timpuri grele pentru Mântuitorul, EI a căutat iarăşi compania acestor trei ucenici. I-a luat cu Sine în grădina Ghetsimani, unde a dus cea mai grozavă luptă a vieţii Sale, căci acolo păcatele întregii lumi se apropiau de El, iar Vrăjmaşul voia să-L doboare. Domnul Isus simţea nevoia să aibă lângă Sine pe cei trei ucenici, care să simtă împreună cu El. În părtăşia lor, El vedea un mijloc de întărire pentru cele mai grele clipe ale vieţii Sale. Astfel, Petru, Iacov şi Ioan au stat mai aproape de Mântuitorul decât cei 70 sau decât ceilalţi 9 ucenici (din cei 12 ucenici).

A patra şi cea mai mică ceată a Domnului Isus era în adevăr foarte mică: fiind alcătuită numai dintr-o singură persoană: Măria din Betania. Ea îl cunoştea pe Mântuitorul într-un fel cu totul deosebit, căci şedea la picioarele Lui şi-l asculta cuvintele. Această liniştită ascultare a ajutat-o să dobândească o cunoştinţă adâncă despre Mântuitorul. Ea a dovedit o deosebită înţelegere pentru jertfirea, moartea, înmormântarea şi învierea Lui. Ea îl cunoştea pe Mântuitorul mai bine decât cei 70, mai bine decât cei 12 şi mai bine decât cei 3 ucenici. Ca nimeni altul, ea a pătruns taina suferinţelor şi morţii Domnului

Isus. Din pricina aceasta, I-a uns trupul în vederea morţii Lui, lucru pe care ceilalţi nu au putut să-l înţeleagă, dar care a fost foarte plăcut pentru Domnul Isus. Şi când ucenicii şi-au arătat nemulţumirea pentru fapta ei, Mântuitorul a spus: "Ea a făcut aceasta în vederea îngropării Mele".

Acestea erau cele patru cete de oameni, care ii cunoşteau mai mult sau mai puţin adânc pe Domnul Isus. Prima ceată era alcătuită din mai mulţi, a doua din mai puţini, a treia era şi mai mică, iar a patra nu cuprindea decât o singură persoană. Cunoaşterea cea mai adâncă a Mântuitorului o avea Măria din Betania.

Gândindu-ne la legătura dintre aceşti oameni şi Domnul Isus, în chip firesc se pune şi pentru fiecare dintre noi serioasa întrebare: "Cât de adâncă e cunoştinţa mea despre Mântuitorul?" Cu alte cuvinte: "Ţin de ceata celor 70, de ceata celor 12, de ceata celor 3 ucenici sau L-am înţeles pe Domnul Isus tot aşa de bine ca Măria din Betania?"

Şi acum să ne întrebăm: Despre ce cunoştinţă este vorba în versetul nostru? Sunt creştini care ştiu multe despre Domnul Isus. Ei citesc Biblia sau alte cărţi creştineşti, aşa că pot să istorisească multe lucruri cu privire la viaţa Lui, la iubirea Lui, la suferinţele Lui, la moartea Lui. Ei ştiu uimitor de multe lucruri despre Mântuitorul, însă, totul este o cunoştinţă a minţii. Le lipseşte cunoştinţa inimii, ce vine din experienţă. 64

Cu astfel de oameni se petrece exact ceea ce se întâmplă cu mulţi dintre noi în viaţa de toate zilele. De pildă, uneori citim cărţi care ne vorbesc despre o persoană, pe care, în felul acesta, învăţăm s-o cunoaştem foarte bine. Astfel, ştim ce gândeşte acea persoană, ce simţăminte are şi cum se va purta într-o împrejurare sau alta. De pildă, eu am citit cartea care istoriseşte viaţa lui Hudson Taylor şi, cu toate că nu m-am întâlnit niciodată cu acest om, totuşi îl cunosc şi-l iubesc. Oare nu sunt mulţi creştini care-L cunosc pe Domnul Isus cu o cunoaştere dobândită pe aceeaşi cale? Ei ştiu ce a făcut El pentru mântuirea noastră, ştiu ce gândeşte şi ce simte El. Şi totuşi, aceasta nu este decât o cunoştinţă a minţii, o cunoştinţă moartă. Lipseşte experienţa vieţii, adevărata cunoaştere: cu inima. Cunoştinţa minţii, dobândită prin cărţi, nu este niciodată o cunoştinţă adevărată. Mi s-a întâmplat să citesc căiţi privitoare la viaţa cuiva şi, mai târziu, când am cunoscut personal pe omul despre care era vorba, m-am mirat mult: pe temeiul celor citite mi-l închipuiam cu totul altfel de cum era în realitate. Uneori, din cărţile lor, ne formăm despre unii oameni părerea că sunt foarte cumsecade. Când, însă, mai târziu, avem prilej să lucrăm cu ei şi să stăm în legătură cu ei mai mult timp, atunci îi cunoaştem sub o altă înfăţişare. Tot aşa, dacă mă aflu într-o maşină cu nişte cunoscuţi şi ar veni prietenul meu de călătorie, atunci toţi ar putea să vadă că pe acest prieten îl cunosc mai bine decât pe ceilalţi cunoscuţi din maşină. Sau, să ne închipuim că m-aş întâlni cu copilul meu. Faţă de el, cunoştinţa mea va fi pe de-a-ntregul alta. Astfel, totul atârnă de ceea ce îmi este persoana despre care este vorba: voi avea despre ea o cunoştinţă cu mintea sau o cunoştină cu inima, după cum o cunosc din auzite, din vreo scriere sau din experienţă personală.

Despre această din urmă cunoştinţă este vorba în versetul nostru. Apostolul Pa vel putea să spună: "Ba încă şi acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, faţă de preţul nespus de mare al cunoaşterii lui Cristos Isus, Domnul meu". La el, cunoaşterea despre care e vorba aici venea dintr-o adâncă legătură a inimii cu Mântuitorul şi se întemeia pe experienţa unei trăiri zilnice în legătură cu El.

Îl cunoaştem şi noi pe Domnul Isus pe temeiul unei strânse legături personale cu El?

Înăuntrul acestei cunoaşteri adevărate, izvorâtă din experienţă, sunt iarăşi mai multe trepte deosebite.

Unii credincioşi L-au cunoscut pe Domnul Isus numai ca pe Mântuitorul lor Care le-a iertat păcatele. Firește, este o cunoştinţă de mare preţ, ce reprezintă marea deosebire dintre oamenii care stau departe de Dumnezeu şi cei care I-au predat viaţa lor. Însă, cine vede în Domnul Isus numai pe Mântuitorul său – adică pe Cel ce i-a iertat păcatele – se găseşte, încă, la începutul cunoştinţei despre El. Fără îndoială, este un mare câştig să ştii că Mântuitorul ţi-a îndepărtat păcatele, că ai scăpat de pierzare şi că eşti mântuit pentru acum şi pentru veşnicie. Însă, când numai aceasta este toată experienţa pe care o ai din legătura cu El, atunci cunoştinţa despre El nu este deloc o cunoştinţă adâncă.

Alţi oameni credincioşi au mers ceva mai departe. Ei au găsit în Domnul Isus pe Izbăvitorul lor, adică ou numai pe Acela Care le-a iertat păcatele, ci şi pe Cel ce zilnic îi izbăveşte de sub puterea păcatului. Un astfel de om poate să mărturisească: "Eram foarte greu robit de păcatul mâniei. Din cel mai mic lucru, îmi sărea ţandăra: nu puteam altfel. Toate străduinţele ca să scap de această pornire a fiinţei mele au fost zadarnice, până când, într-o zi, L-am cunoscut pe Domnul Isus ca Izbăvitorul meu. Am înţeles că, atunci când El a murit pe cruce, a dobândit şi pentru mine putere ca să biruiesc mânia. De când am pus stăpânire pe faptul acesta, prin credinţă, sunt izbăvit de păcatul mâniei".

Astfel, Domnul Isus este plin de putere ca să ne izbăvească din toate lanţurile păcatului; tot aşa de uşor îi este Lui să ne izbăvească, după cum uşor îi este să numească păcatele de care suntem stăpâniţi.

Cine-L cunoaşte în felul acesta, a pătruns ceva mai adânc în experienţa vieţii de legătură cu El. În cunoaşterea Lui cu inima.

Alţi copii ai lui Dumnezeu mărturisesc că Mântuitorul este Prietenul lor. Se înţelege, ei L-au cunoscut şi ca pe Acela Care le-a iertat vina şi i-a izbăvit de sub stăpânirea păcatului; însă, ceva cu totul nou a fost penjtru ei, când au găsit în El pe Prietenul vieţii lor, Care Se îngrijeşte de ei cu o nesfârşită iubire. Ei au văzut că El le arată prietenia Sa şi, orice s-ar întâmpla, nu întreabă dacă ei sunt vrednici sau nu de această prietenie, cum fac oamenii, de obicei. Zilnic le-a dat dovezi că este pentru ei Prietenul credincios, Care nu-i părăseşte niciodată, nici chiar atunci când toţi ceilalţi li se arată necredincioşi. Ei au găsit în Mântuitorul un Prieten atât de bun, cum nu îndrăzniseră niciodată să

gândească măcar. Toţi cei care trăiesc, în adevăr, în legătură cu El, pot spune multe lucruri despre minunata prietenie a Domnului Isus faţă de ei.

Alţii îl cunosc pe Mântuitorul ca pe Conducătorul vieţii lor, Care fine în mâinile Sale frâiele împrejurărilor. Ei vad în El pe Domnul, pe Stăpânul Care conduce soarta lor. În adunările creştine ţi se întâmplă să auzi pe unii vorbind mult despre "Domnul" lor. Fireşte, cei care nu-L cunosc pe Domnul Isus în felul acesta, nu vor înţelege niciodată pe deplin înţelesul cuvântului "Domnul".

Numai acela care s-a încredinţat pe deplin în mâna Mântuitorului, numai acela îl cunoaşte pe Domnul Isus ca pe Domnul său, ca pe Conducătorul vieţii sale. O astfel de cunoştinţă nu se poate dobândi niciodată din cărţi.

Cine a ajuns să vadă că nu mai poate nădăjdui în nici un ajutor omenesc, acela să-L strige din adâncul inimii pe Mântuitorul şi să-L roage să-i vină El în ajutor. Şi când voi vedea cum El mă trece în chip minunat prin împrejurările cele mai încurcate, atunci pot să spun că Isus este într-adevăr Domnul şi Conducătorul meu. Şi aceasta nu mai este o cunoştinţă a minţii, ci o cunoştinţă a inimii, care-şi are obârşia în legătura personală cu Mântuitorul însuşi.

Altora, Domnul Isus a ajuns să le Se sfătuitor şi mângâietor. Erau apăsaţi de suferinţă şi necaz şi, cu cât oamenii căutau să-i mângâie, cu atât se simţeau mai rău. Atunci L-au întâlnit pe Domnul Isus. El le-a spus numai un cuvânt şi întristarea a dispănit din inimile lor. De atunci, îl cunosc ca pe Acela Care-i mângâie când trec prin nevoi.

Sunt oameni care-şi duc viaţa fără să mai aibă vreo nădejde: ei au fost odinioară credincioşi, dar s-au abătut şi au căzut. Astfel, ei şi-au pierdut suportul lor sufletesc. Câţi dintre aceştia n-au fost ridicaţi! Domnul S-a îndurat de ei şi astfel au găsit în El o nouă şi puternică nădejde. Prin aceasta ei au dobândit o cunoştinţă cu totul deosebită despre Mântuitorul. O astfel de experienţă personală este mai de preţ decât toate cunoştinţele care se pot dobândi din cărţi. Cine-L cunoaşte pe Domnul Isus numai din citite şi auzite, nu va pricepe niciodată, în toată adâncimea, ce înseamnă să ai în El un Mântuitor de păcate, un Izbăvitor, un Prieten, un 68

Conducător, un Mângâietor şi o veşnică nădejde. Numai prin trăirea în legătură cu El, dobândim o adevărată cunoştinţă despre Persoana Lui. Astfel, toate întâmplările zilnice din viaţă ne conduc să-L cunoaştem cum se cuvine. Umblarea cu El ne dă o cunoaştere pe care nu putem s-o căpătăm de la nici un om şi din nici o carte. Apoi, ne dă certitudinea că El este Cel ce conduce soarta noastră, până în cele mai mici amănunte, ceea ce ne ajută mult să-L cunoaştem. Nu prin învăţăturile, faptele şi minunile Lui dobândim cunoştinţa cea mai adâncă despre El, ci prin experienţa pe care o căpătăm trăind zilnic în părtăşie cu El.

Cât de adâncă este cunoştinţa noastră despre Domnul Isus? Ce reprezintă El pentru noi? Răspunsul la aceste întrebări hotărăşte gradul nostru de cunoştinţă despre tainele dumnezeieşti. Oricum, să căutăm ca, în toate împrejurările vieţii noastre, să fim gata ca Domnul să ne poată conduce dintr-o cunoştinţă într-alta!

Iertare deplină şi gratuită "Ferice de cel cu fărădelegea Iertată şi de cel cu păcatul acoperit! Ferice de omul căruia nu-i ţine în seamă Domnul nelegiuirea şiîn duhul căruia nu este viclenie!" (Psalmul 32.1 -2).

Acest psalm este unul dintre cei mai frumoşi ai Bibliei, dacă nu chiar cel mai frumos. Trebuie să-l mulţumim lui Dumnezeu că a insuflat lui David gândurile din acest psalm, fiindcă nicăieri în altă parte, în Biblie, nu se arată aşa de limpede ca aici cât de deplină şi gratuită este iertarea Dumnezeului nostru şi totodată cât de mare este îndurarea Lui faţă de noi, fiii oamenilor.

Cineva ar putea să creadă că acest psalm este scris de apostolul Pavel, deoarece seamănă foarte mult cu ce spune el în Noul Testament despre iertarea tuturor păcatelor.

Cunoscutul"părinte bisericesc" Augustin, când se afla pe patul de moarte, s-a îndreptat spre mângâietoarele adevăruri ale acestui psalm. Se spune că a cerut să i se scrie pe o tablă, cu Utere mari, versetele de mai sus ale acestui psalm şi să i se aşeze tabla aproape de pat. În felul acesta, el a avut înaintea ochilor, până în clipa din urmă, acele minunate cuvinte şi astfel sufletul lui a fost înviorat prin bogăţia îndurării lui Dumnezeu.

Multe lucruri de preţ cuprinde acest psalm! Vom scoate la iveală, însă, numai câteva.

În cele dintâi versete, psalmistul mărturiseşte că este fericit. Într-adevăr, el rosteşte cuvântul "ferice". Acest 70 cuvânt îl întrebuinţăm şi noi când vrem să ne arătăm fericirea noastră. „Ferice de cel cu fărădelegea iertată şi de cel cu păcatul acoperit! Ferice de omul căruia nu-i ţine în seamă Domnul nelegiuirea şi în duhul căruia nu este viclenie!" Cine ar putea să rostească aceste cuvinte? Numai acela care are o adâncă încredinţare. Da, numai un astfel de om poate să spună: "Fărădelegea mea este iertată, păcatul este acoperit, nelegiuirea nu mi se mai ţine în seamă şi în inima mea nu este viclenie".

Mai întâi, să ştim: numai atunci vom putea pricepe fericirea psalmistuloi, când vom înţelege bine însemnătatea celor trei cuvinte: fărădelege, păcat, nelegiuire.

Fărădelege! Cu acest cuvânt este numit păcatul care a întrecut măsura. Este vorba de o abatere care a trecut marginile. Dumnezeu este înţelegător faţă de păcătoşenia omului. Când stricăciunea noastră, însă, este aşa de mare că trece dincolo de marginile obişnuite, atunci avem a face cu ceea ce psalmistul numeşte "fărădelege". Ei bine, în acest psalm se spune că Dumnezeu a iertat şi această fărădelege.

Păcat! Înţelesul acestui cuvânt îl prindem mai bine dacă avem în vedere o ţintă. Se ştie că nu nimerim la ţintă cu orice lucru pe care-l încercăm. O astfel de greşire a ţintei se petrece atunci când este vorba de "păcat". Într-adevăr Dumnezeu a rânduit o ţintă pentru fiecare dintre noi. Poate că vedem aceasta destul de limpede şi ne silim să nu dăm greş. Totuşi, suntem nevoiţi să recunoaştem că de atâtea ori lucrurile ies anapoda. E drept, vrem să facem ceea ce este bine, dar nimerim alături. Ei bine şi despre un astfel de păcat se spune aici că Dumnezeu l-a acoperit o dată pentru totdeauna. Nelegiuire! In textul original, acest cuvânt înseamnă "păcatul care este o arătare a firii

noastre încăpăţânate". Din pricina aceasta, putem să-i mai spunem: "încăpăţânare" sau "stricăciunea inimii". În mersul nostru zilnic, este cu putinţă să trecem marginile uneori sau, în lupta cu păcatul, să nimerim alături, dar fără să fi avut mai dinainte acest gând. Însă, de cuvântul "nelegiuire" se leagă neapărat gândul de a nu voi cu bunăştiinţă să dai ascultare voii lui Dumnezeu. Nu mai este vorba, deci, de o greşeală, ci de o nesupunere cu totul vădită. Ei bine şi despre o astfel de nelegiuire faţă de Domnul spune psalmistul că nu ni se mai ţine în seamă.

Dacă vrem să prindem, în toată adâncimea lui, înţelesul acestor trei cuvinte – iertat, acoperit, nemaiţinut în seamă – atunci trebuie să vedem în fiecare dintre ele câte un înţeles deosebit.

Iertat înseamnă că Dumnezeu a îndepărtat păcatele noastre. Aceasta ne aduce aminte de "Ziua Ispăşirii", despre care se vorbeşte în Vechiul Testament. Marele preot lua un ţap, îşi punea mâinile peste capul lui şi spunea, în acelaşi timp, păcatele poporului înaintea Domnului. Apoi, alunga ţapul în pustie, unde trebuia să piară în chip nenorocit. Ei bine, aşa face Dumnezeu cu păcatele noastre: le-a luat pe toate asupra Sa şi le-a îndepărtat atât de mult că nu se mai pot găsi.

Cuvântul "acoperit" ne duce şi el cu gândul la un fapt din Vechiul Testament. În Cortul întâlnirii sau în Templu, marele preot aducea, o dată pe an, o jertfă deosebită: tăia o vită, cu sângele căreia acoperea, în chip simbolic, păcatele poporului, aşa încât Dumnezeu, Care şedea pe tron, să nu poată să le mai vadă.

Nu-i ţine în seamă nelegiuirea. Scriind aceste cuvinte, psalmistul s-a gândit, de bună seamă, la un om care a făcut multe datorii, dar care nu este în stare să le plătească. Ei bine, datoria nespus de mare a păcatelor noastre nu ne mai este ţinută în seamă de Dumnezeu.

Pricepem noi, acum, cât de deplină este iertarea pe care ue-a trimis-o Domnul? El ne-a îndepărtat păcatele, ni le-a acoperit cu scumpul sânge al Domnului Isus şi nu ni le mai pune în socoteală niciodată.

Domnul Isus a istorisit odată o pildă, în care este vorba de doi datornici: unul datorează mult, celălalt mai puţin. Niciunul, însă, nu era în stare să plătească. Atunci li s-a iertat întreaga datorie la amândoi. Aşa lucrează şi Dumnezeu, în iubirea Sa, cu noi, fiii oamenilor. El ne dă o iertare deplină şi gratuită datorită nesfârşitei Sale îndurări.

În tot psalmul nu găsim un singur cuvânt despre vreun merit pe temelia căruia David să fi dobândit iertarea păcatelor sale. Ce lecţie minunată şi pentru noi! Prin silinţele sale, nimeni nu este în stare să facă nimic prin care să dobândească iertarea păcatelor sale.

Păcatele noastre sunt aşa de grele şi de copleşitoare încât nu există pentru noi decât două ieşiri din starea aceasta: sau Dumnezeu ne iartă fără nici o condiţie din partea noastră, sau rămâne să pierim sub povara fărădelegilor noastre.

Cât de minunat este să vezi cum lucrează Dumnezeu! El ne iartă toate păcatele de bună voie, fără ca, pentru aceasta, să ne îndatoreze să-l facem un

contra-serviciu. Atât de adâncă este îndurarea Domnului şi atât de mare este iubirea Lui faţă de noi! Acum putem să înţelegem fericirea psalmistului, care a cunoscut, din proprie experienţă, iertarea lui Dumnezeu, întrebarea este: "Cunoaştem şi noi această bucurie mare ce izvorăşte din faptul că toate păcatele ne sunt şterse prin sângele Mântuitorului? Am apucat şi noi această mântuire deplină, care ne face curaţi, o dată pentru totdeauna, în ochii lui Dumnezeu?" în versetul al doilea, David spune cuvinte minunate şi anume că în inima lui nu se află viclenie. Cum se înţelege aceasta? David pricepuse că, pentru el, nu sunt decât două ieşiri din starea în care se află din pricina păcatului: sau piere Iară nici o nădejde, de pe urma ticăloşiei sale; sau Dumnezeu, în nesfârşita Sa îndurare, Se pleacă spre el şi-i iartă nelegiuirea atât de deplin, încât să nu mai rămână. Nimic din ea.

Psalmistul cunoaşte destul de bine aceste două posibilităţi. El nu se lasă amăgit deloc cu privire la starea fiinţei sale, ci este încredinţat cu toată inima că, dacă nu-l scapă Dumnezeu, merge la pierzare. De aceea, cu atât mai mare îi este fericirea când vede că Domnul, în nemărginita Sa îndurare, i-a iertat fărădelegea, i-a acoperit păcatul şi nu-i mai ţine în seamă nelegiuirea.

Da vid nu încearcă să contribuie cu ceva la mântuirea sa. El Iasă totul pe seama iubirii Iui Dumnezeu, renunţă la orice efort personal şi nu schiţează nici o împotrivire. El înţelege că nemeritata iertare a păcatelor lui se datorează îndurării minunate a lui Dumnezeu. În privinţa aceasta, nu este nici o viclenie şi nici o îndoială în inima lui.

Gândul acesta al iertării mişcă mult pe psalmist: de aceea el scrie "oprire!" Astfel, el face o pauză şi îşi aruncă privirile înapoi, ca şi când ar spune: "Gândiţi-vă la lucrul acesta!" Sufletul lui este atât de fericit că este iertat, încât nu poate să nu-şi aducă aminte de faptul acesta. Cu câtă îndurare ne întâmpină Dumnezeu! Gândiţi-vă la lucrul acesta!

După aceste clipe de gândire, David merge mai departe şi, în versetul al treilea, spune: "Câtă vreme am tăcut, mi se topeau oasele de gemetele mele necurmate". Se vede că o bună bucată de vreme nu fusese în stare să spună nici un cuvânt înaintea lui Dumnezeu; aceasta din pricina mulţimii păcatelor sale şi a grelelor lor urmări. Îngrozit, tăcea şi nu putea să-şi deschidă gura. Groaza îi era aşa de mare că se usca vlaga vieţii lui, cu alte cuvinte simţea cum i se istovesc puterile. Şi, în această stare, i se părea că mâna lui Dumnezeu apasă greu asupra lui. Dar, pe când şedea zdrobit şi tăcut înaintea lui Dumnezeu, deodată şi-a deschis buzele şi şi-a mărturisit păcatele. Atunci, a strigat către Dumnezeu: "Am trecut marginile şi am păcătuit peste măsură! M-am abătut de la ţinta pe care mi-ai pus-o Tu! Am fost încăpăţânat, m-am împotrivit voii Tale şi m-am depărtat de Tine!" Aşa îşi va fi vărsat el întreaga durere de inimă înaintea" lui Dumnezeu. Este minunat să vedem cum Domnul i-a dat ajutor în această nevoie. Plin de o bucurie adâncă, psalmistul poate să mulţumească Domnului cu aceste cuvinte: "Şi Tu ai iertat vina păcatului meu".

Îndată după aceasta, face iarăşi o pauză şi spune: "oprire!" Cu alte cuvinte: "Gândiţi-vă la lucrul acesta! Nu uitaţi că Dumnezeu, în iubirea Sa, este gata să ne ierte întreaga vină a vieţii noastre, oricât de îngrozitoare ar fi ea".

Câtă mângâiere cuprinde acest verset! Nu este nevoie de cine ştie ce lucruri grele, ca să scăpăm de povara păcatului nostru. Nu. Este nevoie numai de atât: Dumnezeu îl aşteaptă pe fiecare dintre noi să ducă personal înaintea Lui şi să-l mărturisească lipsurile, abaterile şi păcatele sale. Atunci El ne iartă fără condiţii.

Să ne gândim la istorisirea cu vameşul în Templu. Toată plângerea lui către Domnul era aceasta: "Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!" în aceeaşi clipă, Dumnezeu a spus în cer "Eşti îndreptăţit", adică: "Ţi s-a iertat vina".

Ceva asemănător se petrece şi cu psalmistul, aşa încât, uimit şi bucuros, pune stăpânire pe adevărul că Domnul i-a îndepărtat fărădelegea.

În felul acesta capătă Da vid fericirea de nedescris despre care este vorba în cele dintâi versete ale acestui psalm.

Apoi, psalmistul prinde un nou curaj şi spune: "De aceea orice om evlavios să se roage Ţie la vreme potrivită!"

Prin aceasta, el vrea să spună că şi aceia care s-au predat Domnului, dar după aceea au păcătuit, trebuie să vină la El. Ori de câte ori, când vor face lucrul acesta, vor vedea că El îi mântuieşte de toate păcatele.'

Nu este aceasta o mare mângâiere pentru noi? După această minunată cunoştinţă, David strigă din nou: "oprire!" Cu alte cuvinte: "Gândiţi-vă la lucrul acesta!"

Psalmistul a descris întreaga sa fericire şi urmarea experienţei lui este că a dobândit o înţelegere cu totul nouă despre Dumnezeu. În versetul următor, el scrie: "Tu eşti ocrotirea mea, Tu mă scoţi din necaz, Tu mă înconjuri cu cântări de izbăvire". Domnul a ajuns pentru el un loc de scăpare, unde se poate adăposti când este urmărit de însuşi Dumnezeul Cel Sfânt. Acelaşi Dumnezeu, Care ar fi avut dreptul să pedepsească pe David şi să-l nimicească din pricina păcatelor lui, ajunge pentru David un loc de scăpare. Psalmistul se ascunde acum chiar în Dumnezeul de a Cărui dreptate arii trebuit să se teamă. Şi noi putem să trăim aceste lucruri minunate, dacă venim la Mântuitorul, ca să găsim în El scăpare de mânia lui Dumnezeu.

Nu este nici o mirare că David strigă din nou: "oprire!" Adică: gândiţi-vă la aceste lucruri! Pe de o parte, Dumnezeul Cel Sfânt trebuia să-l pedepsească din pricina vinii lui celei atât de mari; pe de altă parte, însă, tocmai acest Dumnezeu îl ia în pază şi-l ajută. Domnul este pentru el un adăpost de arşiţa dogoritoare a acestei vieţi. El îl apără de duşmanii care-l urmăresc, de oamenii care vor să-l vatăme. La El găseşte David înţelegere în toate situaţiile grele şi în toate împrejurările încurcate. Aşa de deplină şi gratuită este iertarea pe care ne-o dă Dumnezeu.

După ce psalmistul a dobândit această cunoştinţă adâncă despre iubirea Domnului, se naşte în el dorinţa puternică de a nu mai păcătui. Dar, cu toate că hotărârea lui este sinceră şi serioasă, el ştie dinainte că nu va izbuti să nu facă nici o greşeală. El îşi dă seama că inima lui încăpăţânată îl va împinge iarăşi în păcat. De aceea, psalmistul caută ajutor la Dumnezeu şi-L roagă pe El să-l înveţe. Atunci Domnul îl ia în şcoala Sa, îi arată cum a fost înainte şi cum trebuie să fie acum, îi descoperă taina biruinţei şi îl atenţionează asupra

vicleniei Vrăjmaşului. Astfel, Dumnezeu îl învaţă şi-l face în stare să ţină piept tuturor relelor. Dumnezeu, Care mai înainte trebuia să-l nimicească, este acum sfătuitorul şi învăţătorul lui cel mai scump, prin Duhul Sfânt.

Ca o călăuză, El ia pe David de mână şi-i spune: "Copile, nu te-ai purtat bine; iată cum ar trebui să te porţi".

Dumnezeu ştie că lumea aceasta este plină de primejdii şi greutăţi, aşa că omul cu greu ar putea să găsească drumul cel drept. De aceea, El Se interesează de om şi-l ajută să găsească acest drum şi să meargă pe el. Şi când te gândeşti că lucrul acesta îl face Dumnezeu Care, din pricina păcatului, ar fi trebuit să Se poarte ca un vrăjmaş faţă de om! Da, Dumnezeu conduce, călăuzeşte pe om numai din ochi. Este o conducere ca între două persoane foarte apropiate. De pildă, dacă băiatul meu sade în faţa mea la celălalt capăt al mesei şi este obraznic sau face vreo necuviinţă, atunci nu este nevoie decât să-mi aţintesc privirile asupra lui. Faţa lui nepăsătoare şi veselă dintr-odată devine serioasă. S-a înţeles din ochi ce am vrut să spun.

Fireşte, o astfel de conducere este posibilă numai între persoane care se cunosc bine una pe alta şi care, în acelaşi timp, se respectă.

Tot aşa şi Dumnezeu: vrea să fie îndreptaţi asupra noastră ochii iubirii Sale şi astfel să ne arate ce trebuie să facem şi ce trebuie să lăsăm. Dacă ne predăm Domnului în totul, atunci vom cunoaşte zilnic că El nu numai prin Cuvântul Său, ci şi din ochi ne arată drumul cel drept, pe care nu este cu putinţă să cădem sau să rătăcim. El ne arată tocmai când este nevoie: când trebuie să încetăm cu un lucra şi când să începem cu altul.

Nu este de mirare că psalmistul, ca încheiere, izbucneşte în laudă şi mulţumire prin cuvintele: "Neprihăniţilor, bucuraţi-vă în Domnul şi veseliţi-vă! Scoateţi strigăte de bucurie, toţi cei cu inima fără prihană!"

Domnul vrea să dea aceeaşi fericire fiecăruia dintre noi, dar numai cu o condiţie: să fim în totul sinceri faţă de Dumnezeu. Cine-şi mărturiseşte Mântuitorului întreaga sa vină şi ia învăţătură de la El pentru toate problemele vieţii, acela ajunge un om fericit.

Aşa de minunat îi conduce Dumnezeu pe toţi aceia care se predau în mâna Lui, cum s-a predat odinioară David. Nu este acesta cel mai frumos psalm?

Cât de adâncă e credinţa noastră?

"O altă parte a căzut pe un loc stâncos, unde n-avea mult pământ; a răsărit Îndată, pentru că n-a dat de un pământ adânc; dar, când a răsărit soarele, s-a pălit; şi, pentru căn-avea rădăcină, s-a uscat" (Marcu 4.5-6).

Trăim în vremea superficialităţii; nu căutăm să pătrundem în adâncime. Distracţii uşuratice şi muncă puţină; iată ce în-tâlneşti mai la tot pasul. Nici creştinismul nu rămâne scutit de acest duh; până şi viaţa copiiilor lui Dumnezeu poartă această pecete a superficialităţii. Nu este de mirare, deci, că nu se văd multe roade.

Suntem creştini şi – după părerea noastră – chiar creştini evlavioşi: ascultăm cu râvnă Cuvântul lui Dumnezeu, nu lipsim de la adunările

creştineşti, cântăm cântări duhovniceşti şi ne rugăm în fiecare zi. Cu toate acestea, întreaga noastră viaţă creştinească dovedeşte multă superficialitate.

Un credincios s-a rugat odată aşa: "Doamne, ajută-oe să pătrundem în adâncime, ca astfel sa fim în stare să ne ridicăm de acolo mai sus, tot mai sus!"acest gând se cuprinde un mare' adevăr. Ca să ne apropiem mai mult de Dumnezeu şi să ajungem mai asemănători Domnului Isus, avem nevoie de o adâncire a legăturii noastre cu Domnul. Un cunoscut scriitor creştin a spus odată: "Ajungem Ia tronul lui Dumnezeu, nu prin faptul că urcam în înălţime, ci prin aceea că ne coborâm în adâncime".

Semnificaţia versetelor citate mai sus este şi aceea că există oameni a căror viaţă de credinţă rămâne la suprafaţă; prin urmare n-are rădăcini adânci. Astfel de creştini erau şi pe vremea Domnului Isus, sunt şi azi. De aceea ne este de folos să ne întrebăm fiecare: "Cât de adâncă este credinţa noastră?" Numai acela care se cercetează cu sinceritate în lumina acestei întrebări, poate să înţeleagă ce vrea să ne spună Mântuitorul în versetele de care ne ocupăm.

Pentru ca această cercetare a sufletului nostru să fie mai uşoară, să răspundem mai întâi la câteva întrebări.

Ani început numai cea dintâi HM din cartea vieţii noastre de credinţă şi atâta tot? Mulţi oameni au venit la mine şi mi-au vorbit cam aşa: "Acum câţiva ani am fost la o adunare de evanghelizare. Era frumos! Dumnezeu mi-a vorbit. Adânc mişcat, după terminarea predicii, mi-am predat inima Mântuitorului. Dar, înflăcărarea aceasta de la început n-a durat multă vreme. Curând după aceea, din nenorocire, am dat înapoi".

În starea aceasta tristă se află mulţi copii ai lui Dumnezeu. Când şi-au văzut viaţa păcătoasă în lumina Domnului, au fost zguduiţi şi şi-au predat inima Mântuitorului. Cu alte cuvinte, au început cea dintâi filă din cartea vieţii lor de credinţă. Din nenorocire, însă, au rămas doar la acest început: n-a ieşit de aici o adevărată legătură cu Domnul Isus.

Să ne ferim de greşeala de a crede că un început nou în viaţa noastră e totuna cu adânca şi strânsa legătură de inimă cu Mântuitorul! Acela care a început numai cea dintâi pagină a vieţii creştine, este asemenea pământului stâncos din parabola noastră. Acela a primit sămânţa Cuvântului lui Dumnezeu pe pământul sufletului său; şi această sămânţă răsare, creşte şi prinde rădăcini. Ea, însă, poate străbate numai o pătură subţire de adevărată credinţă, căci dedesubt este pământul tare şi stâncos al propriei noastre vieţi. Ţinem şi noi de ceata creştinilor care, în loc să aibă o legătură vie cu Mântuitorul, abia au început viaţa cu Dumnezeu şi s-au oprit aici?

Nu cumva am rămas doar la pocăinţă? Sunt oameni care au fost mult înrâuriţi de câte o predică, încât au văzut bine că trebuie să se pocăiască. Le-a părut rău că au păcătuit, ba chiar au şi plâns. De atunci, au început să urască păcatul şi s-au hotărât să nu-l mai săvârşească. Şi-au mărturisit lui Dumnezeu vina trecutului lor şi unde au avut să repare vreo nedreptate faţă de oameni, au reparat-o.

După aceea, de câte ori au păcătuit, au bătut acelaşi drum al mărturisirii. Firește, mărturisirea este un lucru foarte bun şi ţine de adevărata

pocăinţă. Totuşi, când viaţa noastră lăuntrică este alcătuită numai din exerciţii de pocăinţă înaintea lui Dumnezeu şi înaintea oamenilor, atunci este semn că nu am găsit, încă, adevărata viaţă de credinţă.

Acela care se pocăieşte în înţelesul Scripturii, negreşit ajunge să atârne cu inima în totul de Domnul. Când, însă, creştinismul nostru încremeneşte în forme moarte sau când este alcătuit numai din astfel de mărturisiri de pocăinţă, atunci el nu este deloc un creştinism sănătos. Smerirea şi mărturisirea zilnică negreşit nu sunt de lepădat. Totuşi, cine se mulţumeşte numai cu atât se va lipsi cu siguranţă de bunul cel mai de preţ al vieţii lăuntrice.

Sunt oameni care se pocăiesc mereu şi, cu toate acestea, nu cred în iertarea păcatelor. Când îi întrebi dacă sunt siguri de mântuire, ţi se răspunde: "Mi se întâmplă totdeauna acelaşi lucru: deşi urăsc păcatul şi nu aş vrea să-l săvârşesc, totuşi sunt biruit de el. Mereu trebuie să mă pocăiesc de aceste înfrângeri. Aceasta mi-aduce îndoială şi nu ştiu dacă în adevăr am legătură cu Mântuitorul".

Astfel de oameni – sărmanii!

— Nu găsesc viaţa din Dumnezeu prin nesfârşita lor pocăinţă.

Poate că ne mulţumim doar cu o îmbunătăţire, doar cu o îndreptare a vieţii noastre! Dacă urmăm Domnului, ca nişte adevăraţi copii ai Săi, după puţină vreme nu ne este greu să arătăm în ce privinţă ne-am schimbat. Unul, mai înainte, blestema; acum este izbăvit de lucrul acesta. Altul, înainte de a se preda Domnului, era supărăcios, mânios; acum s-a domolit: este blând. Alţii sunt mulţumiţi că au scăpat de pornirea bolnăvicioasă de a se lăsa tulburaţi de cel mai mic lucru: acum nu se mai mâhnesc din orice, ca odinioară; acum nu mai privesc lucrurile numai prin partea lor întunecoasă. Se înţelege, astfel de schimbări în purtarea noastră zilnică sunt foarte frumoase, dar ele nu sunt totuna cu adevărata viaţă din Dumnezeu. Acela care – din minunata Evanghelie – a înţeles numai atâta: că trebuie să-şi îmbunătăţească viaţa, va avea parte, mai curând sau mai târziu, de o zguduitoare dezamăgire. Prin citirea Bibliei şi prin rugăciune, este drept că reuşim să ne îmbunătăţim viaţa într-o oarecare măsură, reuşim să ne dezbrăcăm treptat, treptat de păcatele mici şi de cele grosolane, reuşim să-L cunoaştem pe Domnul Isus şi să ştim că El vrea să fie Mântuitorul nostru. Da, atât pot să mărturisească unii despre El. Pentru astfel de oameni, lucrul cel mai însemnat este schimbarea vieţii, îmbunătăţirea ei, care constă în a te duce la biserică sau la adunare şi în a te purta totdeauna şi pretutindeni cu evlavie şi cuviinţă.

Cine crede că îmbunătăţirea purtării sale este totuna cu adevărata viaţă din Dumnezeu, acela se află, din nenorocire, pe o cale greşită. Va veni o clipă când se va dovedi că un astfel de creştinism nu are temelii adânci. Când un astfel de creştinism va fi dogorât de arşiţa încercărilor, atunci îşi va dovedi şubrezenia.

Nu cumva ne-am predat Domnului cândva, dar după aceea, nu am mai făcut nici un pas înainte? Ce lucru este mai frumos, decât să-ţi predai inima

Mântuitorului?! Firește, aceasta este mult de tot, față de viața de mai înainte, trăită departe de Dumnezeu.

Acela care s-a încredințat Domnului Isus printr-o hotărâre de bună voie, va observa curând că, de la hotărârea de a fi în totul al Lui și până la împlinirea acestei hotărâri, este un drum lung. Când un astfel de copil al lui Dumnezeu este întrebat cum stă sufletește, se primește totdeauna același răspuns: "M-am predat Domnului!" într-adevăr, s-a rămas la predarea de la început; niciodată, însă, nu a fost vorba de viață din Dumnezeu, despre o adâncă și adevărată relație de încredere cu El.

Este Domnul Isus totul pentru noi?

Suntem și noi din numărul celor ce-și potrivesc viața după întrebarea: "Ce ar face Domnul Isus dacă ar E în locul meu?"

Este foarte bine când viața noastră ține seama de voia lui Dumnezeu și când, în tot ce vorbim, în tot ce facem ne lăsăm călăuziți de Domnul. Mulți credincioși se străduiesc să atârne necurmat de Dumnezeu, cel puțin atât cât au lumină în această privință. Întrebarea: "Ce ar face Domnul Isus dacă ar fi în locul meu?" le este firul călăuzitor pentru tot ce trebuie să facă sau să părăsească. Se înțelege, aceasta este ceva foarte frumos și foarte bun.

Este o carte numită "AdevăratulPreot sau ce-arface Isus în locul meu". În ea ni se arată cum mai mulți oameni, unul după altul, vin la Mântuitorul și-l predau inima. Din clipa aceea, întrebarea: "Cum s-ar purta Domnul dacă ar O în locul meu?" ajunge hotărâtoare pentru viața lor. Oameni feluriți trec pe dinaintea ochilor noștri, de pildă: un ziarist, un om de afaceri, un preot și alții. Fiecare își schimbă purtarea după această întrebare hotărâtoare. Astfel, ziaristul se întreabă dacă Domnul Isus, în locul lui, ar primi în ziar cutare sau cutare reclamă. "Ce ar face Domnul Isus ca om de afaceri? Cum S-ar purta El ca preot?"

Firește, călăuzirea purtării noastre, după persoana Mântuitorului este ceva vrednic de dorit. Totuși, nu în aceasta constă adevărata ființă a creștinismului. S-ar putea ca vreo persoană să încerce să-și călăuzească viața după Dumnezeu fără să aibă totuși o legătură de inimă cu Domnul Isus.

Nu cumva s-a petrecut cu noi numai o schimbare a gândurilor noastre? Este frumos când oamenii își schimbă în bine gândurile lor cu privire la viață. Tocmai gândul este așa de hotărâtor în formarea caracterului nostru creștin. Cu toate acestea, nu este înțelept să privești schimbarea gândurilor ca lucrul cel mai important. Și totuși, unii copii ai lui Dumnezeu se mulțumesc doar cu atât: că-și dau osteneala să gândească potrivit Cuvântului lui Dumnezeu.

E drept, gândurile înrâuresc pe toți oamenii; fără să ai o legătură de inimă cu Domnul, în împrejurări grele, se prăbușește iscusita clădire a gândurilor de mai înainte și astfel, atunci, trebuie să recunoaștem că viața noastră de credință nu este deloc adâncă.

Nu cumva credem că cel mai de seamă lucru este o simțire puternică? Mulți copii ai lui Dumnezeu se înflăcărează când aud câte o predică bună. Atunci se pot auzi cuvinte ca acestea: "Ah! Minunat! Tocmai de așa ceva avea

nevoie sufletul meu! Mulţumesc lui Dumnezeu că am găsit temelia de care aveam nevoie!"

Astfel de izbucniri ale simţirii îi înşală adesea pe oameni cu privire la adevărata stare a vieţii lor de credinţă. Când, însă, simţirea se termină şi vine din nou obişnuinţa şi asprimea vieţii de toate zilele, atunci se vede că nu era la mijloc decât un creştinism superficial.

Nu cumva modelul vieţii noastre este vreun om, pe care îl urmăm încântaţi? Când cunoaştem un creştin ales, se naşte în noi dorinţa de a-l imita. Ne minunăm de liniştea lui şi dorim credinţa cea tare pe care o are el. Într-un cuvânt, suntem încântaţi şi atraşi de caracterul minunat al acelei persoane.

Alţii sunt încântaţi de bunătatea unui anumit om şi se lasă înrâuriţi de el, dorind să ajungă la aceeaşi stare de suflet, ba chiar la o tot mai fidelă asemănare cu Domnul Isus. Şi totuşi, chiar dacă o astfel de dorinţă stăpâneşte sufletul nostru, nu se poate spune că viaţa noastră de credinţă a dobândit într-a-devăr adâncimea necesară.

Nu cumva ne conduce spre Dumnezeu numai nevoia şi teama? Sunt oameni îngroziţi la gândul că merg în Iad, dacă mor păcătoşi. Ei nu pot să sufere gândul că sunt pierduţi pentru acum şi pentru veşnicie. De aceea, se întorc la Dumnezeu, forţaţi de groaza osândei.

Dar, cine vine la Mântuitorul numai din teama de Iad, acela nu va avea statornicie: când groaza de iad încetează, încetează şi evlavia.

Nu cumva îl căutăm pe Domnul Isus numai când suntem în nevoie? Inima noastră este pornită să-L caute pe Dumnezeu numai când ne aflăm în nevoi şi greutăţi. Când înţelepciunea noastră rămâne neputincioasă şi când nici alţii nu pot să ne arate vreun mijloc de scăpare, atunci căutăm izbăvirea la "bunul Dumnezeu". În şiretenia noastră omenească, gândim atunci să-l urmăm.

De exemplu, astfel de oameni se găsesc într-o criză de afaceri. Au nevoie de bani şi fiindcă nu văd nicăieri izbăvirea, se hotărăsc pentru Dumnezeu. Alţii sunt conduşi spre Domnul de boli şi greutăţi.

Atâta vreme cât întoarcerea noastră la Dumnezeu este determinată de vreun gând ascuns, se înţelege că nu poate fi vorba despre o adevărată legătură de inimă cu El.

Toate gândurile arătate până aici pot să alcătuiască o bogăţie pentru noi! Însă, când numai în aceste gânduri stă tot creştinismul nostru, atunci viaţa noastră de credinţă este superficială. Când se abat peste noi prigoniri şi grele lovituri ale sorţii, atunci vedem că ne lipseşte o adâncă înrădăcinare în Dumnezeu şi astfel nu suntem în stare să rămânem credincioşi Mântuitorului, ci ne poticnim dureros. De aceea, este nevoie să privim cu toată seriozitatea întrebarea: " Cât de adâncă este credinţa noastră?"Numai cine are o strânsă legătură de inimă cu Domnul Isus, numai acela este înrădăcinat în El. O astfel de legătură adevărată cu Dumnezeu ne trece biruitori prin împrejurările grele ale vieţii; ba chiar tocmai în astfel de împrejurări ea se dovedeşte ca fiind o legătură vitală cu El.

Odată a venit la mine cineva care mi-a vorbit astfel: "Nu mi se pare deloc greu să te încrezi în Mântuitorul când totul îţi merge bine; însă, când vin timpuri întunecoase şi nu mai simt apropierea Domnului, atunci nu este uşor să mă încred în El". Aceasta este, de altfel, greutatea multor copii ai lui Dumnezeu. Când te încrezi, însă, cu adevărat într-o persoană, încrederea nu încetează nici când acea persoană se află departe.

Cine nu se încrede în Domnul Isus şi în vremuri întunecoase, când El pare ascuns, acela nu are o strânsă legătură de inimă cu Domnul. O viaţă de credinţă superficială nu rămâne niciodată în picioare în împrejurări grele. Când descurajarea şi îndoiala se abat peste sufletul nostru, ne depărtăm de Dumnezeu dacă rădăcinile credinţei noastre nu sunt implântate adânc în El.

Într-o zi a venit la mine un negustor, care mi-a vorbit aşa: "Eu sunt un om credincios. Am trecut, însă, printr-o grozavă criză. Afacerile mele erau ameninţate de prăbuşire. Atunci am început să mă rog. Am cerut Domnului să nu îngăduie această mare nenorocire. Şi totuşi ea s-a întâmplat. Nu este aceasta ceva îngrozitor? Nu doar pentru paguba mea, ci pentru slava lui Dumnezeu. Acum, când Domnul a îngăduit aceasta, se vor găsi atâţia care să-şi bată joc. Nu ştiu ce să cred: sunt tare nedumerit!"

I-am dat omului următorul răspuns: "Dumneavoastră sunteţi credincios şi cunoaşteţi Biblia destul de bine. Unde se află scris în Biblie că Mântuitorul S-a angajat să vă păzească pe dumneavoastră de faliment?" Foarte încurcat, omul răspunse: "Nicăieri, dar aceasta se înţelege de la sine". Cine gândeşte aşa, are o viaţă de credinţă fără rădăcini adânci. E drept, sunt copii ai lui Dumnezeu care au o legătură aşa de strânsă cu Domnul Isus că se încred în El tocmai în vremuri grele. Unii, însă, se depărtează de Dumnezeu când îşi pierd sănătatea, când sunt încercaţi de vreo boală; iar alţii îşi pierd capul când se întâmplă vreo nenorocire în familie. Cine are, însă, o strânsă legătură de inimă cu Mântuitorul, în astfel de împrejurări, poate să spună: "Pe cine altul am eu. Afară de Tine?" Din nenorocire, aceste cuvinte, la cei mai mulţi creştini, sună altfel şi anume: "Doamne, pe cine altul am eu. Afară de Tine, de soţia mea, de sănătatea nervilor mei, de afacerile mele.?"

Cât de adâncă este credinţa noastră? Ne este de-ajuns Domnul Isus sau, pe lângă El, trebuie să mai avem şi altceva?

Mărturiseşte şi viaţa noastră că suntem mulţumiţi numai cu Domnul hm? Sau noi avem nevoie de Domnul Isus şi.?

Noi ne dezvinovăţim spunând că suntem oameni şi din pricina aceasta nu se poate să fim mulţumiţi numai cu Mântuitorul. Cine gândeşte aşa, duce, încă, o viaţă superficială de credinţă. Are viaţa adâncă de credinţă numai acela pentru care legătura cu Dumnezeu stă mai presus de toate celelalte.

O doamnă foarte religioasă a venit într-o zi la mine şi mi-a spus că este foarte frumos să te încrezi în Domnul. Ea avusese o mare sumă de bani la o bancă. Banca, însă, a dat faliment, femeia şi-a pierdut toţi banii şi era tare nemângâiată. Când am îndemnat-o să se încredinţeze Domnului cu toate grijile şi nevoile ei, mi-a spus: "Da, este foarte adevărat; dar trebuie să mai ai ceva ca să trăieşti. Ce să mănânc, cu ce să mă întreţin, dacă nu mai am mijloace?"

Aşa se întâmplă cu mulţi creştini. Ei spun: "Da, trebuie să-L avem pe Mântuitorul; dar, pe lângă El, avem nevoie şi de cutare sau cutare lucru".

Nu mai încape îndoială că noi vom rămâne totdeauna oameni care vor privi omeneşte tot ce întâmpină în viaţă. Dacă judecăm sănătos, trebuie să nu ne amăgim deloc cu gândul că vom fi scutiţi în viitor de necazuri şi greutăţi.

În toate luptele vieţii, însă, să fim însufleţiţi de gândul psalmistului, dacă vrem să biruim: "Doamne, pe cine altul am eu. Afară de Tine?"

Atunci poate să se piardă şi să se prăbuşească toate celelalte. Doamne, când numai pe Tine Te am, nu mai întreb nici de cer, nici de pământ!

Cât de adâncă este credinţa noastră? Cât de adâncă este legătura noastră de inimă cu Mântuitorul? O, de am isprăvi cu toată superficialitatea vieţii noastre de credinţă! Să ne adâncim mai mult legătura noastră cu Domnul Cristos ca să ajungem oameni înrădăcinaţi numai în El! 88

Costă!

"Căci, cine dintre voi, dacă vrea să zidească un tom, nu stă mai întâi să-şi facă socoteala cheltuielilor, ca să vadă dacă are cu ce să-l sfârşească? Pentru ca nu cumva, după ce i-a pus temelia, să nu-l poată sfârşi şi toţi cei ce-l vor vedea, să înceapă să râdă de ci şi să zică: «Omul acesta a început să zidească şi n-a putut isprăvi» " (Luca 14.28-30).

Viaţa creştină este cea mai scumpă dintre toate. Costă mult să fii creştin! De altfel, viaţa creştină are într-adevăr o mare valoare şi, tocmai fiindcă este aşa de valoroasă, cere un preţ aşa de mare. A fi creştin nu înseamnă să ne conducem după gusturile şi gândurile noastre, ci după modelul desăvârşit: Domnul Isus. O adevărată purtare creştinească se înfăptuieşte numai dacă ne lăsăm în mâna Mântuitorului, ca să ne conducă El, potrivit voii Sale.

Iată de ce este aşa de scumpă o astfel de purtare.

Dacă ar fi vorba să ne rânduim viaţa creştină după voia noastră şi după părerile noastre, atunci costul ei nu ar mai fi aşa de mare, jertfele ar fi mai mici. Însă, fiindcă Dumnezeu este A cela care hotărăşte felul creştinismului nostru, de aceea preţul creştinismului este aşa de mare.

Păcat că mulţi nu pricep lucrul acesta! Dacă l-ar pricepe, atunci ar înţelege mult mai uşor de ce viaţa creştină se dobândeşte doar cu un preţ aşa de mare. Unii încep viaţa cu Dumnezeu, pentru ca nu după multă vreme să se poticnească jalnic. Dacă ar fi fost lămuriţi mai dinainte asupra cerinţelor unei astfel de vieţi, nu s-ar fi poticnit. Într-adevăr, sau suntem gata să plătim preţul pe care-l cere Domnul de la noi şi atunci mergem înainte, sau nu suntem gata şi atunci este mai bine să renunţăm de la început la viaţa creştină.

Din nenorocire, unii oameni se predau în grabă şi cu bucurie Domnului Isus, însă, după puţină vreme, li se pare foarte greu şi nu mai vor să plătească preţul cel mare. Atunci se întorc la traiul păcătos de odinioară. Firește, lumea râde de astfel de oameni şi zice: "Odinioară oamenii aceştia voiau să-L urmeze pe Mântuitorul; se socoteau credincioşi. Acum, însă, vedem că nu sunt mai buni decât noi".

Iată de ce a rostit Domnul Isus pilda care ne-a prilejuit gândurile acestea: ca să ne arate toată seriozitatea vieţii creştine şi ca să ne facă în stare să-i pricepem costul.

Câtă ocară se aruncă asupra Mântuitorului, când oamenii vin la El pentru ca, mai curând sau mai târziu, să-L părăsească şi să se întoarcă la păcat! Apostolul Petru scrie undeva că ar fi fost mai bine pentru astfel de oameni dacă nu ar fi avut nici un început de viaţă cu Dumnezeu.

În aceste versete ni se arată nu numai preţul cel mare al vieţii creştine, ci totodată ni se subliniază şi faptul că predarea noastră în mâna lui Dumnezeu trebuie să fie ceva sigur.

Cine s-a hotărât pentru Domnul Isus, nu poate să fie creştin pe ascuns. Asta nu se poate.

Oamenii din jurul nostru au dreptul să privească la noi şi să vadă dacă temelia pe care ne-am aşezat este în stare să ne ţină, ca să putem isprăvi ceea ce am început. Mântuitorul ne spune că omul care se hotărăşte pentru Dumnezeu, dar nu merge cu El până la sfârşit, ajunge de ocara şi batjocura celor din jurul său.

Cine este gata să dea Mântuitorului numai o parte a inimii sale, nu va fi niciodată în stare să isprăvească turnul vieţii creştine. De aceea, este bine să ne gândim serios mai dinainte şi să înţelegem bine că a urma pe Domnul Isus nu înseamnă să facem o plimbare prin lumea aceasta. Este nevoie ca în linişte să ne facem bine socotelile, ca să vedem că viaţa în legătură cu Domnul Isus ne cere multe lucruri scumpe. Numai acela care este gata să plătească tot preţul, să se hotărască pentru această viaţă.

Ce păcat că în zilele noastre creştinismul nu mai este privit în chip aşa de serios! Dacă vorbeşte cineva evlavios, dacă îşi mai aduce aminte din când în când de Dumnezeu, crede că este de-ajuns.

Însă, îndată ce Dumnezeu cere jertfe, omul se răzvrăteşte şi vorbeşte cam aşa: "Asta este prea de tot; este ceva exagerat. Nu trebuie să mergem prea departe; calea de mijloc, calea de aur, este cea mai bună". Cine vorbeşte aşa, se înşală amarnic, căci a urma pe Domnul Isus înseamnă să fii hotărât pentru El pe viaţă şi pe moarte; altfel, nu merge. Calea de mijloc, oricât de evlavioasă ar părea, sfârşeşte în Iad.

Ori de câte ori am citit Biblia m-am bucurat văzând că Mântuitorul nu i-a lăsat niciodată pe ucenicii Săi să-şi facă gânduri greşite. Nu. El nu voia ca ucenicii Săi să se înşele sau să se înflăcăreze pentru El. Dimpotrivă, arăta fără nici un ascunziş că dacă le este greu să plătească tot preţul, mai bine să se întoarcă acasă.

Aşa, de pildă, când cineva a venit la El şi I-a zis: "învăţătorule, vreau să Te urmez", Mântuitorul nu i-a răspuns cu astfel de cuvinte: "Ce bine-mi pare! Bucură-te, cate aşteaptă o viaţă nespus de frumoasă!"Un, ci Domnul, fără nici un înconjur, i-a arătat ce-l aşteaptă în viaţa de legătură cu El şi i-a spus: "Păsările cerului au cuiburi, dar Fiul omului n-are unde să-Şi plece capul". Firește, aceasta nu era ceva atrăgător.

Altă dată, Domnul Isus a spus: "Dacă vine cineva la Mine şi nu urăşte pe tatăl său, pe mama sa, pe soţia sa, pe fraţii şi pe surorile sale nu poate fi ucenicul Meu". O astfel de viaţă nu este tocmai ademenitoare. Cuvintele Domnului, însă, sunt în totul potrivite cu realitatea. Costă mult să fii creştin. Însă, acela care este gata să plătească acest preţ mare, poate să aibă o viaţă minunată în legătură cu Mântuitorul şi să găsească o fericire aşa de mare cum nu a bănuit niciodată.

Calea spre această fericire o găseşti numai dacă plăteşti preţul cel mare. De altfel şi în viaţa de toate zilele se întâmplă la fel: când este vorba de cumpărături, mai întâi facem socotelile; înţelegem că, dacă plătim mult, trebuie să şi primim mult.

Şi când este vorba să-L urmăm pe Domnul Isus, trebuie să facem la fel. Nu este de-ajuns să zicem: "Eu mi-am predat viaţa Mântuitorului meu. De acum, nu-mi mai este teamă! Totul va merge fără piedici".

Cine priveşte viaţa creştină aşa de uşuratic, va vedea curând-curând că nu poate să meargă până la sfârşit. Când vor veni încercări şi greutăţi, va da înapoi; iar oamenii din jur îşi vor bate joc de el.

Cât costă viaţa creştină?

Singurul răspuns adevărat la această întrebare este următorul: totul. Nu e de ajuns un sfert, o jumătate sau trei sferturi de jertfire; Domnul Isus ne cere întreaga inimă. Trebuie să-l dam totul, ca să primim totul. Numai acela care se predă în întregime Mântuitorului, va fi în stare să ducă o adevărată viaţa creştma. Mulţi se înspăimântă poate la gândul acesta, 92 fiindcă nu şi-au închipuit că a-L urma pe Domnul Isus costă atât de scump.

Da, Dumnezeu ne cere tot ce avem. Poate că noi am lăudat lucrul acesta şi am vorbit în chip evlavios despre el. Până acum, însă, nu l-am înfăptuit în viaţa noastră. Atunci nu este nici o mirare, dacă viaţa noastră lăuntrică a rămas pe loc şi nu mai înaintează.

Ce se înţelege prin acest tot pe care-l cere Domnul de la noi? Tot înseamnă chiar tot. Dumnezeu nu face nici un joc de cuvinte; la El, totul înseamnă, destul de limpede, totul.

Daca vrem să ducem o viaţă în legătură cu Domnul Isus, aceasta ne costă mai întâi renunţarea la prieteniile noastre. Ne-am gândit noi la aceasta? Poate că iubim în chip deosebit vreo persoană. În acest timp, ne hotărâm pentru Domnul şi suntem gata să-L urmăm. La început, încă ne mai înţelegem cu prietenul nostru, deşi interesele noastre nu mai sunt aceleaşi, în curând, însă, vine clipa care, pentru noi, înseamnă o alegere: sau o viaţă cu Mântuitorul, sau cu prietenul.

Uneori a-L urma pe Domnul Isus ne costă şi vreo rudă: poate soţia sau soţul, tatăl sau mama, fratele sau sora. Lucrul acesta nu este totdeauna aşa de uşor. Suntem noi, într-adevăr, hotărâţi să plătim acest preţ, dacă ni-l cere Dumnezeu? Numai când suntem gata să renunţăm la omul care stă între noi şi Domnul Isus, numai atunci primim viaţa de legătură cu Dumnezeu. Dacă nu facem aceasta, rămânem nemişcaţi la începuturile creştineşti şi nu este chip să pornim mai departe.

Dumnezeu nu schimbă măsura Sa după starea noastră, ci noi trebuie să ne lăsăm conduşi de voia Sa. El a şi întocmit planul vieţii noastre, aşa că ori suntem ai Lui în întregime, ori altfel nu poate fi vorba de mersul pe urmele Domnului Isus.

Legătura cu Domnul Isus ne costaşi banii noştri. Aceasta este cam neplăcut, deoarece banul este un lucru foarte însemnat în viaţa de toate zilele. Suntem noi gata să punem la dispoziţia Mântuitorului şi banii noştri, dacă El ne cere aceasta? Domnul Isus i-a spus odată unui om care voia să-L urmeze: "Du-te de vinde tot ce ai şi, după aceea, vino şi unnează-Mă!" Mulţi se întreabă cum se înţelege aceasta. Socotesc că nu mai este nevoie de nici o întrebare, întrucât Domnul însuşi a arătat destul de limpede înţelesul acestor cuvinte.

Dacă vrem să trăim în legătură cu Dumnezeu, trebuie ca El să fie şi Domnul banilor noştri.

Viaţa creştină este aşa de scumpă încât ne costă chiar jertfirea noastră înşine. Destoiniciile şi talentele (darurile) pe care ni le-a încredinţat Dumnezeu nu trebuie să le folosim doar în slujba intereselor noastre, ci să le punem la dispoziţia Mântuitorului. Suntem noi gata să facem lucrul acesta?

Dumnezeu vrea să aibă şi timpul nostru. El nu Se mulţumeşte să-l dăm dimineaţa şi seara câteva minute de linişte, de rugăciune şi de citire a Bibliei. Nu. El cere tot timpul nostru.

Suntem noi gata să-l stăm la dispoziţie în orice clipă, dacă El ne cere aceasta?

57 casa în care locuim trebuie s-o punem la dispoziţia Domnului, dacă vrem să urmăm pe Mântuitorul cu ade vărat. Suntem gata să l-l dăm numaidecât, dacă El ni l-ar cere? Sau inima noastră este legată de mobilele frumoase şi de celelalte lucruri? Nu cumva îi spunem Domnului cam aşa: "Nu, nu se poate să fie aceasta voia Ta. Eu locuiesc aici de 40 de ani şi acum să părăsesc locul care mi-e atât de iubit şi scump? Să mă despart eu de toţi cunoscuţii şi vecinii mei? Nu. Tu nu poţi să ceri de la mine lucrul acesta". Cine gândeşte aşa, nu e gata, încă, să plătească întregul preţ pe care-l cere Dumnezeu.

De asemenea, trebuie să jertfim dorinţele şi planurile noastre. Poate că suntem gata să pornim într-o călătorie frumoasă şi tocmai atunci Domnul Isus, dintr-un motiv oarecare, ne roagă să renunţăm. Suntem noi gata să-L ascultăm? Sau, în astfel de împrejurări, ne văităm şi ne plângem? Numai cine este gata să plătească întregul preţ, ajunge să aibă o strânsă legătură cu Dumnezeu. Totuşi, chiar dacă dăm totul, nu suntem încă în stare să isprăvim tumul vieţii creştineşti.

Pentru ca să stăruim în umblarea pe urmele Domnului Isus până în ultima clipă a vieţii noastre, avem nevoie de ceva mai mult decât de ceea ce suntem noi în stare să dăm: trebuie să-L avem pe Mântuitorul însuşi. Partea cu care contribuim noi la rămânerea noastră pe cale este foarte mică faţă de ce avem nevoie. El ştie că puterea noastră este mică de tot şi, de aceea, ne dă plinătatea îndurării Sale, datorită căreia putem să terminăm ce am început.

Dumnezeu nu Se uită la ceea ce-l dăm, ci El ţine socoteala de ceea ce păstrăm. Cine dă puţin, primeşte puţin. Cine dă totul, primeşte totul.

Dacă avem nevoie să căpătăm mântuire de păcate şi să fim izbăviţi de vina noastră, atunci să cerem lucrul acesta. Mântuitorul a murit pentru noi. Dacă dorim să căpătăm plinătatea Duhului Sfânt, să-l deschidem toată inima noastră.

Dumnezeu este gata să ne dea totul, dacă şi noi plătim tot preţul unei depline renunţări. Dacă până acum n-am înaintat în viaţa creştină, ci am rămas pe loc, aceasta se datorează, poate, faptului că nu I-am dat Domnului Isus totul.

Facă El ca nu numai să înţelegem bine lucrul acesta, dar să ne şi trimită puterea şi libertatea de a-l da totul, pentru ca astfel să primim totul!

SFÂRŞIT